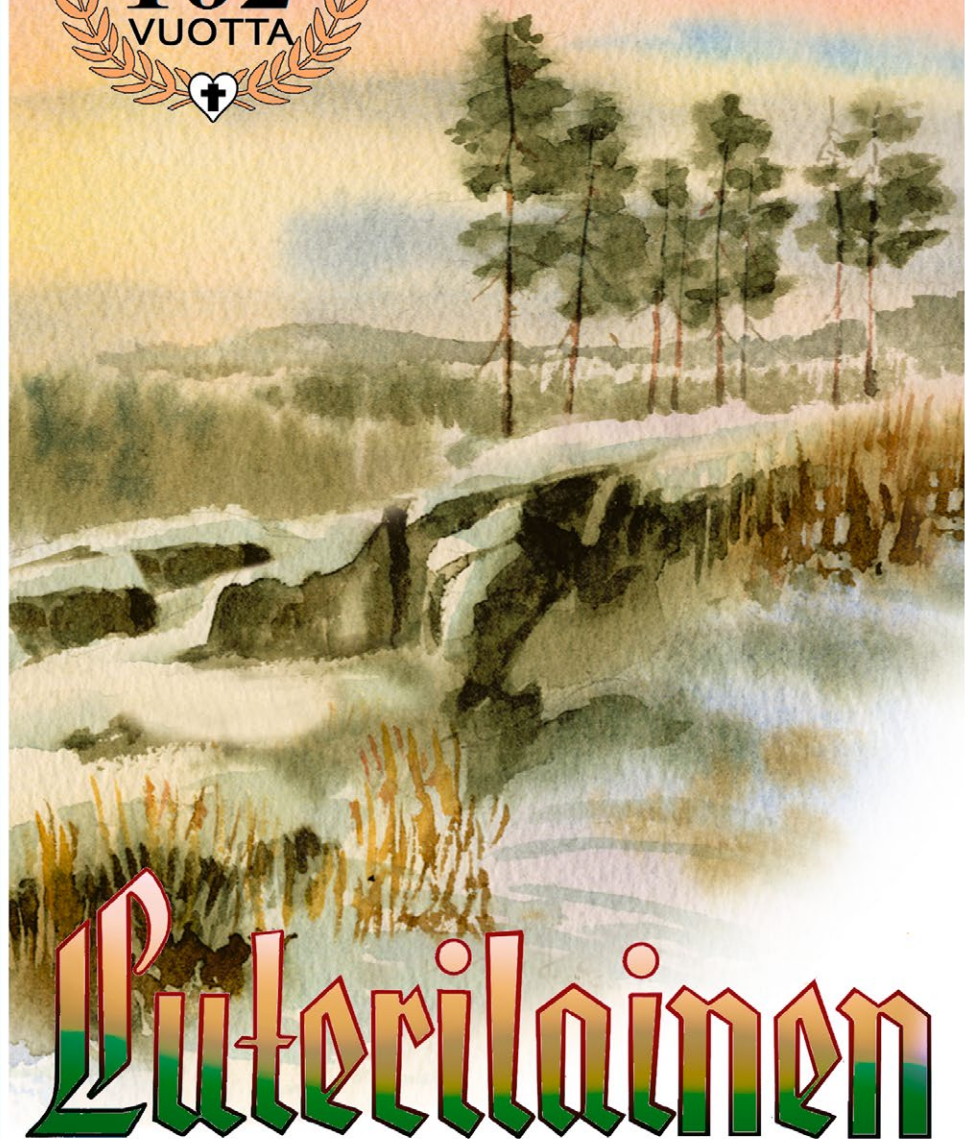

102
VUOTTA

Luterilainen

JOULUNUMERO

N:O 7-8 2026 ❄ 1926 - 2026 ❄ 102. VUOSIKERTA

Sillä niin monta kuin teitä on Kristukseen kastettu, te olette Kristukseen pukeutuneet.

MARTTI LUTHER

Kristukseen pukeutuminen ei ole hänen seuraamistaan, vaan uutta syntymistä ja luomista: minä näet pukeudun itse Kristukseen, toisin sanoen hänen viattomuuteensa, vanhurskauteensa, viisauteensa, valtaansa, autuuteensa, elämäänsä, henkeensä —. Meidän pukunamme on Aadamin nahan vaate: kuoleman vaate ja synnin puku, toisin sanoen: me kaikki olemme alistettuina ja myytyinä synnin alaisiksi, meissä on kauhistava sokeus, tietämättömyys, halveksiminen ja viha Jumalaa kohtaan, ja lisäksi me olemme täynnä pahaa himoa, saastaisuutta, ahneutta yms. Tämän puvun, toisin sanoen tämän turmellun ja syntisen luonnon, olemme sikiämisen välityksellä saaneet omaksemme Aadamilta, ja se on kaikkine tekoineen riisuttava. Tämä ei tapahdu pukua

vaihtamalla, ei millään laeilla eikä teoilla, vaan kasteessa tapahtuvalla uudestisyntymisellä ja uudistuksella, niin kuin Paavali sanoo: *"Niin monta kuin teitä on kastettu, te olette Kristukseen pukeutuneet."* Mutta hänpä ei ole laki, ei lainantaja, ei teko, vaan jumalallinen ja sanomaton lahja, jonka Isä meille lahjoitti olemaan vanhurskauttajanamme, eläväksi tekijänämme ja lunastajanamme. Kristukseen pukeutuminen ei siis ole pukeutumis- ta lakiin ja tekoihin, vaan sanomattomaan lahjaan, nimittäin syntien anteeksiantamukseen, vanhurskauteen, rauhaan, lohdutukseen, iloon Pyhässä Hengessä, autuuteen, elämään, jopa itse Kristukseen.

*Martti Luther
– Manna Jumalan lapsille*

Joulupäivä

Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. (Luuk. 2:10–11)

Näistä sanoista näet selvästi, että hän on syntynyt meille. Enkeli ei sano vain: Kristus on syntynyt, vaan: *”Teille on syntynyt Vapahtaja”*. Ei hän myöskään sano: ‘Minä ilmoitan ilon’, vaan: *”Minä ilmoitan teille suuren ilon”*. Se ilo on tuleva kaikelle kansalle. Tätä uskoa ei ole eikä voi olla kellään tuomitulla tai pahalla ihmisellä. Se on näet kaiken autuuden oikea perustus, joka yhdistää Kristuksen ja uskovaisen sydämen, niin että kaikki tulee yhteiseksi, mitä heillä kummallakin on. Mitä heillä sitten on? Kristuksella on puhdas, viaton ja pyhä syntymä. Ihmisellä on epäpuhdas, syntinen ja tuomittu syntymä, niin kuin Daavid sanoo: *”Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt”* (Ps. 51:7). Sitä ei voida auttaa muuten kuin Kristuksen puhtaalla syntymällä. Kristuksen syntymää ei kuitenkaan voida ruumiillisesti jakaa, eikä se mitään auttaisikaan; sen tähden se jaetaan hengellisesti sanan kautta kaikelle kansalle — niinhän tässä enkeli sanoo. Tämä syntymä annetaan kaikille, jotka sen vakavasti uskovat; näin ei heidän epäpuhdas syntymänsä heitä vahingoita. Näin me pääsemme vapaiksi kurjasta syntymästämme Aadamissa. Sen tähden Kristus on tahtonut syntyä, että me hänen kauttansa syntyisimme uudesti. Tämä tapahtuu sellaisen uskon kautta, josta Jaakob sanoo: *”Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, ollaksemme hänen luotujensa esikoiset”* (Jaak. 1:18).

Katso, näin Kristus ottaa itsellensä meidän syntymämme ja lahjoittaa meille omansa ikään kuin se olisi meidän, jotta me siinä puhdistuisimme ja uudistuisimme. Jokaisen kristityn tulisi siis iloita ja riemuita tästä Kristuksen syntymästä ikään kuin hän olisi, niin kuin Kristuskin, ruumiillisesti syntynyt Mariasta. Ken ei usko tai epäilee sitä, ei ole kristitty. Minkä suuren ilon enkeli ilmoittaakaan! Mikä lohdutus ja ylenpalttinen Jumalan hyvyys, että ihminen saa sellaisen aarteen nojalla — jos hän sen uskoo — kerskaton mainita Mariaa oikeaksi äidiksensä, Kristusta veljeksensä ja Jumalaa Isäksensä! Tämä kaikki on totta ja tapahtunutta, kunhan vain uskomme. Se on kaikissa evankeliumeissa ytimenä ja pääasiana, ennen kuin niistä opitaan hyviä tekoja. Kristuksen täytyy ennen kaikkea olla meidän, ja meidän hänen, ennen kuin tartumme tekoihin. Se taas ei tapahdu muuten kuin evankeliumia oikein ymmärtämään opettavan uskon kautta. Se on Kristuksen oikeaa tuntemista, siitä tulee omatunto iloiseksi, vapaaksi ja tyytyväiseksi, siitä kasvaa rakkaus ja kiitollisuus Jumalaa kohtaan, joka on antanut sellaiset arvaamattomat aarteet meille Kristuksessa, ilman omaa ansiotamme. Siitä seuraa altis mieli tekemään, tekemättä jättämään ja kärsimään kaikkea, mitä Jumala hyväksi näkee. Tätä tarkoittaa Jesajankin sana: *”Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu”* (9: 6). Meille, meille syntynyt ja meille annettu. Varo siis, ettet evankeliumissa ihastu ainoastaan kertomukseen tapahtumista, se ei sinussa kauan pysy, etkä pelkkään esimerkkiin, sillä ei se sinuun juurru ilman uskoa. Tee Kristuksen syntymä omaksesi ja vaihda se niin, että irtaudut omasta syntymästäsi ja tulet osalliseksi Kristuksen syntymästä. Näin tapahtuu, jos uskot, ja näin istut varmasti neitsyt Marian sylissä ja olet hänen rakas lapsensa. Uskoa sinun on harjoitettava ja rukoiltava, koska eläissäsi et voi siinä milloinkaan kyllin vahvaksi päästä. Se on perustuksemme ja perintömme, ja sen pohjalta on hyvät teot rakennettava.

Martti Luther
– *Hengellinen virvoittaja*

Rukoilkaa toistenne puolesta! (Jaak. 5:16)

Rakas kristitty. Sinun ei tule rukoilla vain itsesi edestä, vaan myös toisten puolesta. Meidän, kristittyjen, tulee olla esirukoilijoita. Kun sinun tulee rakastaa lähimmäistäsi niin kuin itseäsi, tulee sinun myös rukoilla lähimmäisesi edestä niin kuin itsesi edestä. Rukoile ystäväsi edestä, jotka Jumala on kanssasi verisitein yhdistänyt. Rukoile ystäväsi edestä. Se on paras ystävyyspalvelus, jonka voit heille osoittaa. Rukoile toisille kristityille jatkuvaa Jumalan armoa. Rukoile sen edestä, jonka näet kulkevan harhateillä. Rukoile vihollisesi puolesta. Vapahtajamme sanoo: *»Rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat»* (Matt. 5:44). Tällainen esirukous ylläpitää rakkauttasi vihollistasi kohtaan. Et voi vihata sitä, jonka puolesta rukoilet. Muista esirukouksissasi myös pastoriasi, joka on sinun sielunpaimenesi. Apostoli Paavali pyysi sellaista esirukousta sanoen: *»Rukoilkaa minunkin puolestani, että minulle, kun suuni avaan, annettaisiin oikeat sanat rohkeasti julistaakseni evankeliumin salaisuutta»* (Ef. 6:19), ja *»Rukoilkaa meidänkin edestämme, että Jumala avaisi meille sanan oven puhuaksemme Kristuksen salaisuutta»* (Kol. 4:3). Ja sama apostoli kehottaa meitä rukoilemaan *»kaikkien ihmisten puolesta»* (1 Tim. 2:1). Se sopii yhteen Jumalan armollisen tahdon kanssa, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. On kristittyjä, jotka merkitsevät paperille ne henkilöt, joiden puolesta heidän erikoisesti tulee

rukoilla. Tämän liuskan he vievät joka päivä kammi-
oonsa ja ottavat sen esiin. Se on kaunis tapa. —

Mutta kuolleitten puolesta sinun ei tule rukoilla, sillä Raamattu sanoo: *»Ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio»* (Hebr. 9:27). Kuolleet Jumala on tuominut. He ovat joko autuaita tai kadotettuja. Sen tähden kuolleitten puolesta rukoileminen loukkaa Jumalan kunniaa. Jumala tuomitsee oikein. Mutta rukoile niiden puolesta, jotka vielä elävät tässä armonajassa ja rukoile ahkerasti.

Rukoilkaamme. Herra Jumala, armollinen Isä. Sinä tahdot, että me, sinun kristittysi ja lapsesi, rukoilemme toistemme puolesta. Minä rukoulen sinua: vuodata minuun rakkauden ja rukouksen henki, että mielelläni ja haluisasti, ahkerasti ja palavasti noudattaisin tässä tahtoasi ja samalla uskoisin lujasti, ettei esirukoukseni ole turha, vaan taivuttaa sinut suuressa laupeudessaasi armahtamaan lähimmäistäni. Sinähän mielelläsi autat jokaista ihmistä Jeesuksen Kristuksen, koko maailman Vapahtajan kautta. Amen.

Carl Manthey-Zorn
– Täksi päiväksi

Yksi tuli kiittämään (Luuk. 17:11–19)

Saarna 6.9.2026

Tapahtui hänen ollessaan matkalla Jerusalemiin, että hän kulki Samarian ja Galilean välistä. Hänen mennessään erääseen kylään tuli häntä vastaan kymmenen spitaalista miestä, jotka seisahtuivat kauemmaksi. He korottivat äänensä ja sanoivat: ”Jeesus, mestari, armahda meitä!”

Heidät nähdessään hän sanoi heille: ”Menkää ja näyttäkää itsenne papeille.” Heidän mennessään tapahtui, että he puhdistuivat. Mutta yksi heistä, kun näki olevansa parannettu, palasi takaisin, ylisti Jumalaa suurella äänellä, lankesi kasvoilleen hänen jalkojensa juureen ja kiitti häntä, ja mies oli samarialainen.

Jeesus vastasi ja sanoi: ”Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat? Eikö ollut muita, jotka olisivat palanneet antamaan ylistyksen Jumalalle, kuin tämä muukalainen?”

Hän sanoi hänelle: ”Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut.”

Tämän päivän aihe: Mitä kymmenen pitalisen parantamisen tapahtuma opettaa meille uskosta ja kahdesta hyveestä – kiittollisuudesta ja kiittämättömyyden kestämisestä?

Rakkaat veljet ja sisaret Jeesuksessa Kristuksessa!

Tässä tekstissä kymmenen pitalisen parantamisesta Jumala opettaa meille uskosta, kiittollisuudesta ja myös kiittämättömyydestä.

Kuunnelkaamme ensin, mitä Jumala tässä opettaa meille uskosta.

Me kuulimme, että Herra Kristus ylistää uskoa sanoen: *”Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut.”*

Hän ei sano: *”Minä olen auttanut sinua.”*

Hän sanoo: *”Sinun uskosi on sinut pelastanut. Sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi.”*

Kristus osoittaa tällä tavoin, kuinka tärkeä usko on.

Näin tehdessään Hän rohkaisee meitä seuraamaan tätä esimerkkiä ja uskomaan Jumalaa suurella luotamuksella.

Niin, meidän tulee olla varmoja siitä, että uskon kautta Kristukseen mekin saamme Jumalalta sen, mitä Häneltä pyydämme.

Sillä usko on Jumalan meille antama, ja tämä usko ammentaa voimansa Jumalan lupauksista, se juurtuu Hänen lupauksiinsa.

Koska Jumala on jo luvannut meille, että me saamme syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän uskon kautta Kristukseen, siksi me olemme niin varmoja siitä, että Jumala varmasti antaa sen

meille.

Koska Jumala on luvannut: *”Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua”*, niin me tiedämme varmasti, että Hän niin tekee.

Hän täyttää lupauksensa – jos Hän ei ehkä tee sitä nyt tai sillä tavalla kuin me haluaisimme, Hän tekee sen omalla ajallaan ja omalla tavallaan, ja sillä tavalla, joka on meille parhaaksi.

Tämä on siis ensimmäinen asia, joka meidän tulee muistaa tästä Jumalan sanasta: Kaikkeen, mitä me pyydämme Jumalalta uskossa Kristukseen, vastauksena Hänen lupauksiinsa, Hän sanoo *”Kyllä!”*-sanansa.

Sillä Herra Kristus sanoo: *”Kaikki, mitä te rukoulette ja anotte, uskokaa saaneenne, niin se on teillä oleva.”* (Mark. 11:24)

Luottavainen usko, joka nojaa Jumalan lujiin lupauksiin, saa Jumalan armon, Jumalan lohdutuksen, Jumalan avustuksen, Jumalan avun.

Usko ei ole toimintaa, jolla ihminen ostaa jotakin Jumalalta.

Pikemminkin usko on kuin kolkuttamista avoimelle ovelle, jonka Jeesus Kristus on jo avannut meille!

Apostoli Jaakob kirjoittaa: *”Mutta anokoon uskossa lainkaan epäilemättä. Sillä joka epäilee, on meren tyrsken kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee. Älköön sellainen ihminen odottako Herralta mitään saavansa, kaksiselitteinen mies, horjuva kaililla teillään.”* (Jaak. 1:6–8)

Epäilijä huojuu edestakaisin.

Hän on kuin sellainen, jolle viinitarhuri on luvannut muutaman

litran ilmaista viiniä.

Siinä hän seisoo ruokkuineen huojuen edestakaisin, juosten edestakaisin.

Voiko viinitarhuri kaataa hänelle?

Hän tulee luultavasti hyvin halluttomaksi ja sanoo: Pysy paikallasi, tai et saa mitään!

Samoin on ailahtelevan sydämen laita, joka ei luota Jumalan lupauksiin ja epäilee niitä: Jumala ei voi kaataa siihen mitään, vaikka Hän tahtoisikin.

Mitä sellaisen ihmisen tulisi tehdä?

Hänen tulisi pyytää Jumalalta uskovaista sydäntä ja lujaa luottamusta Jumalan lupauksiin ja pysyvää, luottavaista henkeä, niinkuin Daavid tekee Psalmissa 51: *"Jumala, .. anna minulle uusi, vahva henki."* (Ps. 51:12) Sellaisen hengen me näemme niissä kymmenessä pitalisessa, jotka pyytävät: *"Jeesus, mestari, armahda meitä!"* (Luuk. 17:13) Kaikki kymmenen olivat sillä hetkellä uskossa ja olivat varsin luottavaisia sen suhteen, mitä Jeesus voi tehdä. Ja kun me nyt näemme, kuinka Herra kuulee heidän rukouksensa ja auttaa heitä ... eikä meidänkin tulisi olla luottavaisia siihen, että Hän varmasti auttaa meitä?

Kyllä, Jumala osoittaa meille tämän päivän evankeliumitekstin kautta, että meidänkin, aivan yhtä lujasti kuin kymmenen pitalisen, tulee lujasti luottaa Jumalan hyvyteen – vaikka Hän toisinaan antaa-kin meidän odottaa.

Tästä uskossa siis on kyse.

Entä kiittäminen? Mitä Jumala

opettaa meille siitä kertomuksella kymmenestä parannetusta pitalisesta?

Luukas kertoo meille kymmenestä pitalisesta, jotka lähestyvät Jeesusta luottavaisesti ja pyytävät Häneltä apua uskossa; ja Hän auttaa heitä kaikkia. Mutta vain yksi palaa takaisin ja kiittää.

Hän on ainoa, joka tekee niin kuin Psalmissa sanotaan: *"Uhraa Jumalalle kiitos ja täytä lupauksesi Korkeimmalle."* (Ps. 50:14) Kiittäminen ei vaadi paljon vaivaa. Onko todella niin vaikeaa sanoa Jumalallesi:

HERRA, sinä olet "antanut minulle ruumiin ja sielun, silmät, korvat ja kaikki jäsenet, järjen ja kaikki aistit... myös vaatteet ja kengät, ruoan ja juoman, kodin ja konnun, vaimon ja lapset", työn ja kaiken omaisuuden, sinä olet antanut "minulle joka päivä runsaasti kaikkea, mitä tämän ruumiin ja elämän ylläpitämiseksi tarvitsen", sinä puolustat "minua kaikessa vaarassa", sinä "suojelet ja varjelet minua kaikesta pahasta".

Niin, rakkaat sisaret ja veljet Kristuksessa, meillä on paljon, paljon, mistä kiittää Jumalaa! – silläkin, jolla ei ole lapsia tai joka elää yksin, silläkin, jolla ei ole taloa tai joka on parhaillaan työttömänä – jokaisella on jotakin, mistä olla kiitollinen Jumalalle! Samarialainen kiitti Herraa Kristusta.

Se ei maksanut hänelle penniäkään. Herralle Jumalalle on mieleen, kun me tunnustamme, että kaikki hyvät ja kaikki täydelliset lahjat tulevat Häneltä – ja me myös silloin

kiitämme Häntä!

Juuri tämän me luemme jakeesta, jonka jo kuulimme tässä saarnassa: *"Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua."* (Ps. 50:15)

Saman me luemme myös Psalmista 107, joka luettelee, kuinka Herra Jumala auttoi kansaansa muinaisina aikoina: *"Mutta hädässään he huusivat Herraa, ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan..."*

"Kiittäkööt he Herraa hänen armostaan, hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan." (Ps. 107:6, 8)

Herra on auttanut myös sinua ja minua lukemattomia kertoja ruumiin ja sielun puolesta – ja kaiken tämän Hän on tehnyt *"sulasta isällisestä, jumalallisesta hyvydestä ja laupeudesta, ilman mitään minun ansiotani tai arvollisuuttani, mistä kaikesta minun tulee häntä kiittää ja ylistää, palvella häntä ja olla hänelle kuuliainen"*.

Tämä kiittollisuudesta, mutta tarkastelkaamme nyt, mitä tämän päivän raamatunteksti opettaa meille kiittämättömyydestä. Kiittämättömyys on hyvin häpeällinen pahe, mutta se on hyvin laajalle levinnyt.

Kiittämättömyys kuivattaa lähteen, josta apu ja hyvyys virtaavat ihmisten välillä.

Jos joku on kiittämätön, menettää auttaja halun ja ilon jatkaa hänen auttamistaan ja hyvän tekemistä hänelle.

Kiittämättömyydestä seuraa haluttomuus. Näin on ihmisten kes-

kuudessa.

Jumalan lapset, kristityt ihmiset, oppivat olemaan kiitollisia – ensin Jumalalle, armolliselle Isällemme taivaassa. Hän on antanut meille elämän ja ruumiin ja kaiken, mikä kuuluu rauhaan Hänen kanssaan, ja kaiken, mikä kuuluu iankaikkiseen elämään; Hän antaa meille kaiken tämän sanoen: *"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut."* (Apt. 16:31)

Mutta meidän tulee olla kiitollisia myös niille, jotka tekevät meille hyvää: vanhemmille, lapsille, naapureille ja ystäville ja uskonveljille ja -sisarille. Tämä ei ole ainoastaan sopivaa, vaan Jumala tahtoo, että niin on.

Apostoli Paavali kehottaa meitä tähän sanoen: *"Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa."* (1 Tess. 5:18)

Koska me elämme tässä maailmassa, ei riitä, että opimme kiittämään Jumalaa ja lähimmäistämme.

On myös välttämätöntä kestää kiittämättömyyttä.

Tämä on hyve, joka löytyy vain Jumalasta ja kristityistä. Maailmassa tapahtuu niin, että kun joku on tehnyt toiselle suuren hyvän, mutta toinen ei kiitä häntä, hyväntekijästä tulee äkkiä pahin vihollinen, hän ei tee enää hyvää ja tulee varsin ankaraksi kiittämätöntä kohtaan. Tällainen on ihmisen luonto.

Näin ei pidä olla meidän kristittyjen keskuudessa. Vaikka kiittämättömyys on hyvin paha pahe, meidän ei pidä antaa koetun kiit-

tämättömyyden tehdä meistäkin pahoja.

Vaikka kiittämättömyys on kristitylle hyvin suuri pahe, koetun kiittämättömyyden ei pidä antaa tehdä hänestä pahaa. Kun olet kokenut tätä kiittämättömyyttä, sano silloin: Minä en suutu siitä enkä yritä kääntyä pois hyvän tekemisestä. Minä kestan sen, niin kuin minun Herrani on sen kestänyt, ja minä jatkan ja yhä autan, suojelen, rukoilen tämän kiittämättömän ihmisen puolesta ja tuen häntä.

Maailmalta et voi oppia jatkaamaan runsaan hyvän tekemistä iloisin mielin, jos auttaessasi kymmentä ihmistä vain yksi heistä kiittää sinua avustasi.

Sen tähden sinun, kristitty, täytyy sanoa: Minulla on armollinen Isä taivaassa, joka opettaa minua näin, auttaa minua, rohkaisee minua ja sanoo minulle: *"Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä parjaavat ja vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa. Sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa sekä väärille että vanhurskaille. Jos te näet rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille on siitä tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Jos osoitatte ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän Isän-*

ne taivaissa on täydellinen." (Matt. 5:44-48)

Juuri tätä tarkoitetaan, kun apostoli kirjoittaa: *"Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei ärsyynny, ei muistele pahaa."* (1 Kor. 13:4-5)

Niin, jopa meidän Herramme Kristus kysyi: *"Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat?"*

Hän ei kuitenkaan antanut sen häiritä itseään, vaan jatkoi antamista – sulasta rakkaudesta ja armosta.

Mutta kiitolliselle samarialaiselle hän sanoi: *"Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut."*

Usko on auttanut häntä — auttanut häntä tulemaan kiitolliseksi kristityksi!

Niinpä tänään me kuulimme uskosta ja kahdesta hyveestä, kiitollisuudesta ja kiittämättömyyden kestämisestä.

Uskon me saamme Jumalan sanasta.

Kiitollisuuden me opimme hurskaalta, jumalaapelkäävältä samarialaiselta.

Kiittämättömyyden kestämisestä voi opettaa meille yksin Jumala.

"Armo ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisessa!" (2 Piet. 1:2)

Aamen.

pastori Jānis Dimza

Avoimet kysymykset tai teologiset ongelmat

Avoimet kysymykset tai teologiset ongelmat *eivät* ole sellaisia oppeja, joista ihmiset eivät pääse yksimielisyyteen, eivätkä myöskään sellaisia, joista ei ole vielä tehty symbolista päätöstä, vaan ainoastaan sellaisia kysymyksiä, joihin Pyhä Raamattu itse ei anna vastausta vaan jättää ne avoimiksi.

On ilmeistä, että Pyhä Raamattu syrjäytetään kristillisen opetuksen lähteenä ja normina, jos yleisesti sitovaksi kristilliseksi opetukseksi katsotaan vain se, mistä ihmiset pääsevät yksimielisyyteen.

Tämä Raamatun vastainen ajatus on taustalla monissa yrityksissä luoda kirkollisia yhteisöjä *ilman* yksimielisyyttä kristillisessä opissa.

Sama Raamatun periaatteen sivuuttaminen tulee esiin, kun uudemmat luterilaiset esittävät omituisen näkemyksen, jonka mukaan vain sellaisia oppeja tulisi pitää luterilaisessa kirkossa sitovina ja käsitellä sellaisina, joista on tehty päätös luterilaisen kirkon tunnustuskirjoissa.

Tämä on pohjimmiltaan roomalaiskatolinen harha, jonka Luther torjuu tunnetuilla sanoillaan: *”Kristillisellä kirkolla ei ole valtaa asettaa uskonkappaleita, se ei ole koskaan tehnyt niin eikä tule koskaan tekevänsäkään.”*

Tunnustamme avoimet kysymykset, mutta niihin *ei* pidä vastata Jumalan sanan *vastaisesti*.

Tässä mielessä avoimia kysymyksiä kutsutaan myös teologisiksi

ongelmiksi, nimittäin ongelmiksi siinä mielessä, että niitä ei voida ratkaista kirkossa täällä maan päällä, koska täältä puuttuu Pyhän Raamatun antama jumalallinen ratkaisu.

Jokaisen todellisen teologin on siksi opittava paitsi puhumaan myös vaikenemaan. Hänen tulee puhua siellä ja siinä määrin kuin Jumalan sana puhuu, mutta myös vaikenemaan siellä, missä Jumalan sana vaikenee, eli missä se ei anna selvyyttä (Jer. 23:16; 1 Tim. 6:3 jne.).

Jos pidämme kiinni Raamatun mukaisesta käsityksestä avoimista kysymyksistä tai teologisista ongelmista, on ilmeistä, että olisi typerää käyttää niiden käsittelyyn paljon aikaa ja voimaa. Meillä on todellakin tarpeeksi tekemistä, kun opimme ja opetamme sitä, mikä on ilmoitettu Raamatussa ja pysymme siinä.

Opetus Jumalan huoneessa, kristillisessä kirkossa, on äärimmäisen vakava asia. Kaikkien opetusvirassa olevien tulisi aina muistaa:

1. Raamatussa ei missään kohdassa eikä kenellekään anneta lupaa poiketa missään asiassa Jumalan sanasta; päinvastoin, kristillisen kirkon sääntönä pätee viimeiseen päivään asti: *”opettamalla heidät pitämään kaiken, minkä olen käskennyt teidän pitää”*. (Matt 28:20).

2. Jokainen poikkeaminen Kristuksen sanasta, joka kirkolla on apostoliensa sanassa, mainitaan Raamatussa nimenomaisesti kompastuskiveksi toisille, jotka eivät sivuuta

virhettä mielestään, vaan ottavat sen sellaisenaan, levittävät sitä edelleen ja saattavat jopa vedoten kirkkoiisiin aiheuttaa lisää jakautumista kirkossa.

3. Jokainen, joka jossakin opissa sivuuttaa Raamatun todistuksen, asettaa itse asiassa – vaikka ei itse sitä selvästi tiedostakaan – koko kristillisen tiedon periaatteen kyseenalaiseksi. Kaikilla kristillisen opin kohdilla on nimittäin yhteinen ja auktoriteetiltaan jakamaton tiedon periaate, nimittäin Pyhän Raamatun sana.

4. Emme myöskään saa unohtaa, että kuten jokaisella moraalaisella synnillä (1 Kor. 5:6; 2 Kor. 7:1), myös jokaisella opillisella virheellä on taipumus levitä, eli vaikuttaa muihin oppeihin ja lopulta turmella koko opetuksen.

Kirkkohistoria tarjoaa tästä todisteita. Tunnettu sanonta „*torju alkuvaiheessa*“ (Principiis obsta) on erittäin tärkeä myös teologiassa.

Waldemar Dantschin
Siitamaja 11.7.2026

Virsi 32

Tulemme, Jeesus, pienoiset, Nyt Beetlehemiin seimelles.

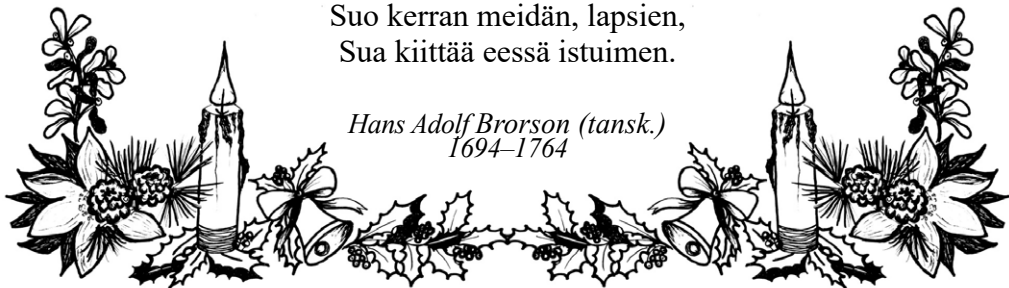
Sä valos loistaa meille suo, Ja jouluriemu meille tuo.
Me luokses käymme kiittäen, Sun etees maahan langeten.

Sä ota meidät omikses, Sun sisarikses veljikses.
Ah Jeesus, taivaan valtiat, Sä luovuit kirkkaudestas,
Sait osakses sä oljet vain Ja piikit orjantappurain.
Ah Jeesus, lasten ystävä, Sä johda meitä pieniä.

Ja pidä meitä uskossa, Toivossa, rakkaudessa.
Suo, ettei meiltä maailma Sais riistää kasteen armoa,
Vaan että pienet lampahas Sun säilyis paimenhoidossas.
Nyt seimes luona veisaamme, Ja sulta, Jeesus, pyydämme:

Suo kerran meidän, lapsien,
Sua kiittää eessä istuimen.

Hans Adolf Brorson (tansk.)
1694–1764

Sana tuli lihaksi

(Joh. 1:14)

Kristuksen syntymä on puhdas, viaton ja pyhä, meidän ihmisten syntymä on saastainen, syntinen ja kadotukseen tuomittu, jota ei muuten voi muuttaa eikä auttaa kuin Kristuksen puhtaan syntymän kautta. Mutta Kristus ei enää ruumiillisesti voi meissä muissa ihmislapsissa uudestisyntyä, eikä se mitään auttaisikaan; sen tähden tulee itse kunkin meistä se henkisesti, sanan kautta, vastaanottaa ja itsellemme omistaa; jos lujasti uskomme, että se meille kuuluu; silloin meidän saastainen syntymämme ei meitä enää vahingoita.

Tällä tavalla voimme puhdistautua kurjasta Aadamin-syntymästämme. Sen tähden on Kristus halunnut syntyä tänne, jotta me hänen kauttansa syntyisimme uudelleen. »*Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, ollaksemme hänen luotujensa esikoiset*». (Jaak. 1:18). Katso, täten Kristus ottaa meiltä pois meidän syntymämme ja upottaa sen omaan syntymäänsä ja päästää meidät siitä osallisiksi, jotta me hänen syntymänsä kautta puhdistuisimme ja uudistuisimme, aivan kuin olisi se oma syntymämme. Jokainen kristitty lukekoon silloin ansiokseen Kristuksen syntymän, niin kuin hänkin Kristuksen tavoin olisi syntynyt ruumiillisesti neitsyt Mariasta. Ken ei tätä usko, vaan

epäilee, hän ei ole mikään kristitty.

Ah, tämä on suuri ilo, josta myös enkeli puhuu. Lohdutus ja Jumalan ääretön hyvyys ilmenee siinä, että ihminen, jos hän muuten uskoo tämän, voi kerskailla tuolla verrattomalla etuudella, että Maria on hänen äitinsä, Kristus hänen veljensä ja Jumala hänen isänsä. Sillä kaikki tämä on totta ja todella tapahtunut, kunhan me vain haluamme uskoa sen.

Huolehdi siitä, että omistat Kristuksen syntymän omaksi syntymäkseksi, että vapaudut omasta syntymästäsi ja tulet osalliseksi hänen syntymästään, mikä myös tapahtuu, jos uskot. Silloin lepää totisesti neitsyt Marian helmassa ja olet hänen rakas lapsensa. Tässä uskossa tulisi sinun harjoittaa itseäsi ja siinä uskossa rukoilla, niin kauan kuin elät; kukaan ei voi saada kylliksi voimaa uskoonsa.

Martti Luther – Sana ja armo

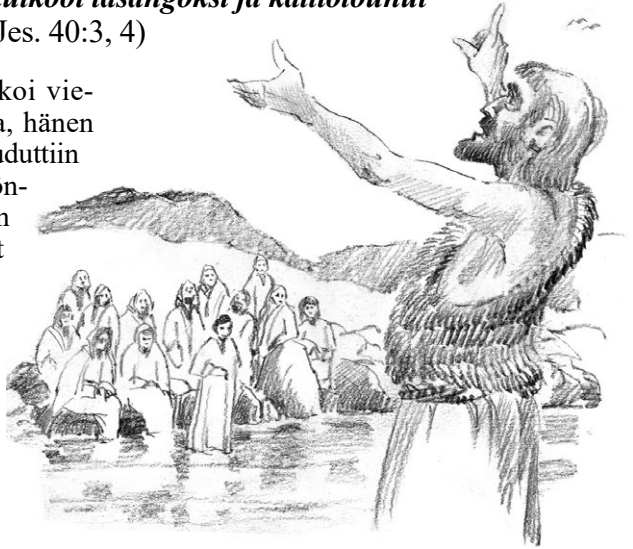
Adventtiaikana

Huutavan ääni kuuluu: ”Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi.” (Jes. 40:3, 4)

Kun kuningas muinoin aikoi vierailla jossakin kaupungissa, hänen matkaansa varten valmistauduttiin monella tavalla. Monet työntekijät jo kuukausia ennen suunniteltua matkaa tekivät työtä erämaassa — tasoittivat kukkuloita, täyttivät laaksoja. Kuningasta varten täytyi olla leveä ja tasainen tie.

Profeetta Jesaja käyttää näitä kuninkaan matkaa varten tehtyjä valmisteluja vertauskuvana kehottaessaan meitä oikealla tavalla vastaanottamaan Jeesuksen sydämiimme. Hän sanoo: ”Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi. (Jes. 40:3,4)

Jeesus tahtoo tulla jokaiseen sydämeen. Mutta sydämissämme on esteitä, jotka tekevät Hänen tulemisensa sinne mahdottomaksi, jos niitä ei sieltä poisteta. On ylpeyden ja itsevanhurskauden vuoria ja kukkuloita. Ne täytyy tasoittaa. On lihallis-

ten himojen soita. Ne täytyy täyttää.

Todellisen parannuksen kautta voidaan poistaa nämä esteet sydäimestä. Oikea parannus on katumusta eli peljästyä synnin tähden, mutta kuitenkin sen ohessa evankeliumin uskomista, että synty on anteeksiannettu ja armo Kristuksen kautta ansaittu. Jumala itse saa tällaisen parannuksen aikaan Sanansa ja Sakramenttinsa kautta.

Adventtiaika on juuri sitä varten, että valmistautuisimme Jeesusta vastaanottamaan. Se, joka tahtoo oikealla tavalla tämän ajan viettää, syvenyy Jumalan sanaan, muistaa Pyhän Kasteen tuottamia kalliita

lahjoja ja osallistuu Herran armoate-
riaan. Omat hyvät aikomuksemme
ja lupauksemme eivät voi poistaa
sydämistämme esteitä. Jumala itse
voi ja tahtoo poistaa ne armonväli-
neiden kautta.

Älkäämme viettäkö adventtia-
kaa siten, että valmistaudumme yk-
sinomaan jouluun liittyviä ulkonai-
sia juhlia varten. Valmistautukaam-
me ennen kaikkea sydämissämme.

Kun Jeesus saa tulla sydämiim-
me uskon kautta, on meillä oma-
namme sellainen ilo ja rauha, jota ei
mikään maallinen juhla tai ulkonai-
nen jouluun liittyvä tapa voisi meille
tuottaa. On varmuus, että syntimme

ovat anteeksi annetut Jeesuksen
sovintotyön tähden. On varmuus,
että Jumala on ystävämme ja taivas
on iankaikkinen kotimme. Tällaisen
todellisen onnen ja rauhan on Jeesus
hankkinut koko maailmalle pyhällä
kalliilla verellään ja kuolemallaan.
Hänen tahtonsa on, että tämä onni
ja rauha olisi sinullakin. Hän tarjoaa
ja antaa sinulle nämä lahjat vapaina
armolahjoina. Sellaisena kuin olet
usko syntisi anteeksi Hänessä. Sil-
loin olet onnellinen, nautit omantun-
non ja sielun rauhaa, olet Jumalan
lapsi ja taivaan perillinen.

Aamen.

*Rupert Efraimson
– Sovituksen sana*

MITÄ ON PYHÄ OPPI?

Puhdas oppi on puhdasta Juma-
lan sanaa, iankaikkisen elämän
sekoittamatonta leipää, valtakun-
nan lasten puhdasta siementä, us-
kon ja rakkauden puhdas lähde,
jumalallisen lohdutuksen puhdas
vesi, sanalla sanoen: puhdas, var-
ma ja suora tie Kristuksen tykö ja
taivaaseen. Sen tähden on puhdas
oppi todellakin kultaa ja hopeaa
kalliimpi, hunajaa ja mesileipää
makeampi, syntiä, kuolemaa, per-
kelettä ja helvettiä väke-
vämpi, enemmän kuin
taivas ja maa, eikä
milloinkaan mi-
tään kuollutta;

päinvastoin siitä, jopa siitä yksin
vuotaa kaikki hengellinen, kristil-
linen, jumalallinen elämä. Vieläpä
sekin hengellinen elämä, joka lah-
koissa vielä on jäljellä, on hedelmä
niissä vielä löytyvistä puhtaan
opin jäännöksistä; kaikki sivuopit
lahkoissa kasvattavat hengellistä
ja iankaikkista kuolemaa. Missä
ikänä puhdas oppi on käytännössä,
siellä se varmaan aina tekee suuria
armon ihmeitä, lupauksen mukaan:

*”Se sana, joka minun suustani
lähtee, ei tyhjänä palaja.”*

ri C.F.W. Walther

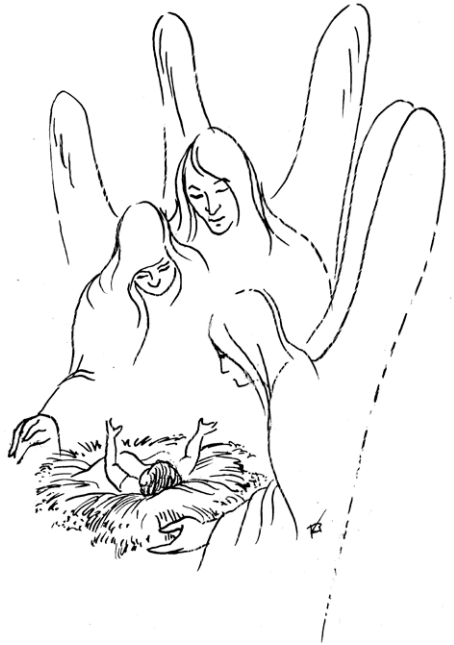

”Herra on meidän vanhurskautemme”

Jouluaattona

”Katso päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä herätän Daavidille vanhurskaan Vesan; hän on hallitseva kuninkaana ja menestyvä, ja hän on tekävä oikeuden ja vanhurskauden maassa. Hänen päivinensä pelastetaan Juuda ja Israel asuu turvassa. Ja tämä on hänen nimensä: ”Herra on meidän vanhurskautemme.”

(Jer. 23:5–6)

Jeesuksen, maailman Vapahtajan, syntymäjuhlan aatto on koittanut. Häneen uskovina kokoonnumme kätkemään sydämiimme ihmeellisiä salaisuuksia, jotka Herra on ilmoittanut tästä lapsesta, rukoilemaan itsellemme oikeata joulumieltä ja kiittämään häntä suurimmasta joululahjasta. Tähän johdattaa meitä jouluaaton tekstimme, joka ennustaa vanhurskaudesta, jonka Kristus tuo.

1. Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden antaa meille elävä Jumala, joka on puhunut profeettain kautta.

Nikaian uskontunnustuksessa tunnustamme koko oikeinopettavan kirkon kanssa: ”Minä uskon... Pyhään Henkeen, Herraan ja virvoittajaan, joka Isästä ja Pojasta lähtee, jota yh-

tenä Isän ja Pojan kanssa palvellaan ja alati kunnioitetaan, joka myös on puhunut profeettain kautta.”

Tänäkin jouluna haluamme tulla Pyhän Hengen virvoittamaksi ja kunnioittaa häntä. Niinpä uskomme, että elävä Jumala on itse luvannut meille Vanhan testamentin kirjoituksissa Vapahtajan, Jeesuksen. Profetoille tuli Herran sana. Pyhän Hengen vaikutuksesta he ennustivat tulevista ajoista, erityisesti Jeesuksesta ja hänen tuomastaan vanhurskaudesta. Uskoa elävään Jumalaan, joka on puhunut profeettojen kautta, rukoilemme niille lukemattomille, jotka ovat sen menettäneet.

Herran profeettoihin kuuluu myös tekstimme kirjoittaja Jeremia, jolle tuli tämä Herran sana: ”*Jo ennen kuin minä valmistin sinut äidin*

kohdussa, minä sinut tunsin, ja ennen kuin sinä äidistä synnyit, minä sinut pyhitin; minä asetin sinut kansojen profeetaksi” (Jer. 1:5). Jeremia puhuu tekstissämme *”Herrasta, joka on meidän vanhurskaudemme”*.

Ajassa, jossa elämme, on tarpeen selvästi tiedostaa todellisen, elävän Vapahtajan ja hänen vanhurskautensa tarve kelvataksemme todelliselle, elävälle Jumalalle. Liberaali jumaluusoppi on tehnyt työtään meidänkin maassamme jo toistasataa vuotta hävittäen uskoa elävään Jumalaan, Jumalaan, joka on puhunut. Järkeisoppi on läpeensä turmellut yliopistojen harjoittaman teologian ja aiheuttanut suurta vahinkoa. Monet ovat menettäneet uskonsa Jeesuksen neitseestä syntymiseen, ruumiilliseen ylösnousemukseen, taivaan ja helvetin olemassaoloon, jopa Jumalankin olemassaoloon. Maailman tapa suhtautua hengellisiin asioihin on usein kielteinen tai teeskentelevä, omahyväinen ja ihmisansiodien varaan rakentava. Lahkojen tapa suhtautua Jumalan ilmoitukseen on valikoiva, niin että jää sijaa omille väittämille. Kaikki tämä kätkee sieluilta todellisuuden, nimittäin elävän Jumalan ja hänen lahjavanhurskautensa.

Tarvitsemme jokainen sellaisen vanhurskauden, joka kelpaa Jumalan edessä. Sillä profeetta Jeremia julistaa Herran tuomion meidän omasta vanhurskaudestamme: *”Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen; kuka taitaa sen tuntea?”* ja jatkaa: *”Minä, Herra, tutkin sydämen”*

(Jer. 17:9–10). Oma vanhurskaudemme ei Jumalalle kelpaa. Profeetta Jesaja lausuu: *”Niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme”* (Jes. 64:6). Jeremia julistaa: *”Vaikka pesisit itsesi saippualla ja käyttäisit paljon lipeätä, saataiseksi jää sittenkin sinun syntisi minun edessäni, sanoo Herra, Herra* (Jer. 2:22). Niin – vaikka kuinka panisimme itseämme joulukuntoon, olisimme ystävällisiä, toivottaisimme toisillemme hyvää joulua, antaisimme lahjoja, olisimme huomaavaisia ja auttavaisia, vaikka olisimme yhtä hymyä ja vielä tekisimme tämän tosissamme ja parastamme yrittäen, sittenkin jäämme Jumalan edessä saataisiksi, kelvottomiksi, ellei meillä ole parempaa vanhurskautta kuin omamme.

Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden antaa meille elävä Jumala, hän, joka on puhunut profeettain kautta, ja yksin hän. Kuulkaamme siis elävää Jumalaa. Kuulkaamme, mitä profeetat Herran nimessä Pyhässä Raamatussa julistavat.

2. Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus on Herra Jeesus Kristus.

Profeetta Jeremia sanoo: *”Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä herätän Daavidille vanhurskaan Vesan; hän on hallitseva kuninkaana ja menestyvä, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa.”* Vesa on puun kannosta kasvava uusi puu. Vapahtajan oli määrä olla Daavidin sukua, lapsesta aikuiseksi varttuva, neitsyestä syn-

tyvä, todellinen ihminen ja samalla Immanuel, Jumala meidän kanssamme.

Ihmisenäkin hän oli erilainen kuin me.

Ensiksikin hän oli olemuksellisesti vanhurskas, mitä meistä muista ihmisistä ei voida sanoa, sillä me sikiämme ja synnymme synnissä.

Toiseksi hän oli menestyvä. Luulemmehan mekin menestyvämme, kun mittaamme menestystä omilla mitoillamme ja omassa aikaperspektiivissämme suhteuttamatta sitä oikealla tavalla Jumalan eteen. Mutta luulo ei ole tietoa. Vanhurskas Vesa sen sijaan hallitsee kuninkaana ilman loppua, on kaiken yläpuolella ja saa työllään kestäviä tuloksia: Hän *"hankkii oikeuden ja vanhurskauden maassa"*, ihmeellisen oikeuden, jolla Jumalan tuomioistuimen edessä syntinen julistetaan vapaaksi syyllisyydestä Jumalan lakia loukkaamatta, ja ihmeellisen vanhurskauden, joka peittää kaiken epäkelpoisuutemme ja saastamme ja joka kelpaa siellä, missä sitä kipeimmin tarvitsemme, nimittäin Jumalan edessä.

Kolmanneksi vanhurskas Vesa oli erilainen kuin kaikki muut ihmiset siinä suhteessa, että hän on Herra Sebaot. Hän on samalla kertaa tosi Jumala ja tosi ihminen. Ketään toista tällaista persoonaa ei ole ollut eikä tule. Jeremia sanoo: *"Tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: 'Herra on meidän vanhurskautemme'."* Tällä asialla on tärkeä merkitys vanhurskauttamisessa,

kuten luterilainen kirkko tunnustaa: *"Meidän vanhurskautenamme ei ole Kristuksen jompikumpi luonto (siis inhimillinen tai jumalallinen) vaan Kristuksen koko persoona. Jumalana ja ihmisenä hän on meidän vanhurskautemme, koska hän yksin on täydellisesti, ehyesti kuuliainen."* (TK 1990, Yks. ohje s. 498).

Jotta me pelastuisimme ja saisimme sellaisen vanhurskauden, joka Jumalan edessä kelpaa, Jumalan Poika tuli ihmiseksi ja lain alaiseksi lunastamaan meidät, lain alaiset. Toteutui profeetan sana: *"Hänen päivinensä pelastetaan Juuda ja Israel saa asua turvassa."* Jumalan kansalla on Kristuksessa kaikki, mitä autuuteen tarvitaan. Oikeus ja vanhurskaus eivät ole vain niitä varten, jotka jo uskovat, vaan ne on hankittu koko maailmalle, että jokainen kääntyisi, uskoisi ja pelastuisi.

3. Käykäämme viettämään joulua vanhurskauden pukuun pukeutuneina.

Valkea lumi peittää maan. Auringon säteet kultaavat huurteisten puiden latvat. On jouluaatto, tuo juhlista jaloin, muistoista rakkain, lapsille odotetuin, päivistä poikkeavin. Onhan se jalosukuisimman, kuningasten Kuninkaan ja herrain Herran, Kristuksen päivä. Onhan se iankaikisen Rakkauden ihmiseksi tulon päivä. Onhan se päivä, jota Vanhan testamentin hurskaat odottivat neljä vuosituhatta. Onhan Jeesuksen syntymäpäivä päivä, jollaista toista

ei koskaan tule, sillä hän on luvattu Messias, jossa lupaukset ovat jo täyttyneet.

Tämä ei ole vain muistopäivä, vaan meidän onnenpäivämme. Sana *"Herra on meidän vanhurskauteimme"* vakuuttaa, että meille on luettu ja yhä luetaan hyväksemme Kristuksen vanhurskaus. Kun kysymme, miten voin pelastua, millaiseksi minun on tultava, että saisin armon, tekstimme sanoo: *"Herra on meidän vanhurskauteimme."* Eivät siis omat ponnistelumme, ei oma joulumielimme, ei oma hyvityksemme tuo meille armoa, vaan aivan yksinkertaisesti: Herra on meidän vanhurskauteimme. Herra itse on tullut ihmiseksi ja pyhittänyt kaiken, minkä me ihmiset olimme saastuttaneet, ja hänen nimessään meillä on nyt syntien anteeksisaaminen Jumalan armon rikkauden mukaan.

Katso valkeita, puhtaita hankia! Vielä puhtaampi on Herramme Kristuksen vanhurskaus. Valkeaa lunta puhtaampi olet sinäkin Kristuksen vanhurskauden viitta päälläsi, johon olet jo pyhässä kasteessa puettu ja jonka uskolla omistat.

Katso auringon kullankimallusta Jumalan luonnossa! Enemmän kuniaa kimmeltää Kristus-kuningas, tämä vanhurskauden aurinko, joka samalla säteilee armoa, rakkautta ja lämpöä ihmismielen pimeyteen, kylmyyteen ja tuskaan, ja tuo sinne talven tilalle kesän, kuten laulamme: *"No onkos tullut kesä, nyt talven keskelle."* Sillä Ihmisen Pojalla on valta antaa synnit anteeksi oman

nimensä tähden.

Hälvetkään siis epäuskon talvi meidän sydämistämme ja sen paukukupakkaset, nuo rakkaudettomuuden ja epäuskon tylyt teot. Me, syntiset, saamme armosta synnit anteeksi; meidät, alastomat, on vaetetettu; me, muukalaiset, jotka emme olleet kansa, olemme nyt Jumalan kansa ja saamme pyhien kansalaisina olla Daavidin Pojan valtakunnassa; me, jotka olimme pimeyden ruhtinaan lapsia, olemme nyt uskossa Jeesukseen valkeuden lapsia ja Jumalan perhettä. Astukoon sydämiimme raitis synnintunto ja samalla usko, omantunnon rauha ja suuri ilo siitä, että Jumala on tällaisen, joka ei mitään ole, armahtanut ja ottanut lapsekseen. Kaikotkoon sielustamme väärä itsetunto, jossa pöyhkeilemme ja kapinoimme Jumalan ja ihmisten edessä. Käyköön sielumme syvyyksiin sen sijaan armon tunto, jossa Pyhä Henki todistaa sydämellemme: Sinulla on Vapahtaja, olet Jumalan lapsi ja sinullekin on annettu lahjaksi taivasten valtakunta. Vallitkoon sydämissämme Jumalan rauha, sillä Jumalan valtakunta on rauhaa, iloa ja vanhurskautta Pyhässä Hengessä. Laupeuden Jumala, joka on päästänyt meidät osallisiksi siitä rakkaudesta, jolla hän on ensiksi rakastanut meitä ja pukuun meidät Kristuksen vanhurskauteen, vaikuttakoon myös sen, että Jumalan rakkaus pysyy meissä. Hän auttakoon meitä myös rakastamaan teossa ja totuudessa.

Markku Särelä – Saarnakirja 1

Jumalan ihmeellinen armo

Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaaakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee. (Tiitus 2:11–14)

Joulua voidaan kutsua armon juh-laksi. Jumalan armo on sen al-kuunpanija. Sen sanoma on sa-noma armosta. Tekstimme sopii siis hyvin joulutekstiksi. Siinä apostoli Paavali näet puhuu tästä sanomattomasta Jumalan armosta. Hän sanoo, että tämä armo ensin-näkin pelastaa meidät, toiseksi se kasvattaa meitä pyhyydessä ja kolmanneksi se synnyttää meissä taivaan kodin kaipuuta.

Jumalan armo pelastaa meidät.

”Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille”, kirjoittaa apostoli. Jumalan armo ilmestyi silloin, kun Jeesus-lapsi syntyi, silloin kun Jumalan ainokainen Poika tuli tänne maailmaan ja, kuten Paavali tekstissämme sanoo, ”antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta”.

Seuraukset olisivat olleet meile kauheat, jos Poika ei olisi tullut. Me synnissä syntyneet, synnin orjuuteen vaipuneet, me pahan tekijät, me Jumalan lain rikkojat, olisimme kuolleet synteihimme ja joutuneet iankaikkiseen kadotukseen, jos ei Jumala olisi Poikaansa meille antanut. Synti oli näet niin turmellut sydämemme, että me vihasimme Jumalaa, joka oli meidät luonut, ja taistelimme kaikin voimin häntä vastaan. Emme etsineet häntä, vaan yritimme paeta hänen kasvojensa edestä.

Kaikesta tästä huolimatta Isä lähetti Poikansa lunastamaan meidät. Poika tuli ja lunasti meidät ja kaikki maailman kansat elämälleen ja kuolemallaan. Hän antoi itsensä jokaisen syntisen edestä — juutalaisten ja pakanoiden, rikkaiden ja köyhien, mustien ja valkoisten. *"Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien"*, sanoo Johannes. Tämä on armoa — ansaitsematonta hyvyttä ja rakkautta, se Jumalan sydämessä oleva asenne, joka saa aikaan sen, että Hän oman rakkaan Poikansa uhraa kirotulla ristipuulla meidän tottelemattomien, uppiniskaisten, vihamielisten, turmeltuneiden edestä. Näin meidän ei tarvitse kärsiä iankaikkisesti, vaan pääsemme taivaaseen.

Armo on ilmestynyt! Ja ajattele, ystävä, sinäkin olet tämän

armon kohde, sillä olet ihminen ja armo ilmestyi pelastukseksi kaikille ihmisille, sanoo Paavali. Voit ajatella olevasi niin paha, niin syvälle syntiin vaipunut, ettet ikipäivänä voisi seistä Jumalan edessä ja kestää. Voit pitää itseäsi niin heikkona, niin kelvottomana, niin maailmalliseksi tulleenä, ettei sinulla ole mitään pelastumisen mahdollisuutta. Mutta et näillä ajatuksillasi voi tehdä tyhjäksi sitä tosiasiaa, että olet lunastettu. Kaikki syntisi ovat anteeksiannetut Jumalan sydämessä. Jeesuksen veri on pessyt ne pois. Sillä, kuten sanoimme, olet ihminen ja Jeesus on tullut pelastukseksi kaikille ihmisille. Sinulle on armo ilmestynyt. Sinulle on syntynyt Vapahtaja. Sinulle sanotaan: *"Usko Herraan Jeesukseen niin sinä pelastut."* Sinua, sellaisena kuin olet, Jumala kutsuu tämänkin kirjoituksen kautta iloitsemaan varmuudesta, että taivaan portit ovat sinullekin avoinna.

Jumalan armo kasvattaa meitä.

Jumalan ihmeellinen armo pelastaa. Se myös kasvattaa. Apostoli sanoo tekstissämme: *"Jumalan armo on ilmestynyt kasvattamaan meitä, että me hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalaisesti nykyisessä maailmanajassa."* Kun Jumalan armo otetaan uskossa vastaan, vastaan-

ottajissa syntyy vastakaikua. Saul lakkasi vainoamasta uskovaisia ja alkoi julistaa Kristuksen evankeliumia. Sakkeus maksoi nelinkertaisesti takaisin niille, joilta hän oli varastanut. Leevi järjesti pidot Jeesuksen kunniaksi. Jumalan armo on voimallinen.

Tämä ei tarkoita sitä, että syn-
tisestä tulee täydellinen uskoon
tultuaan. On kyllä totta, että kun
on kysymys taivaskelpoiseksi tu-
lemisesta, olemme uskon kautta
Jumalan silmissä täydellisiä. Hän
ei näe syntejämme. Mutta itses-
sämme olemme vielä syntisiä ja
elämämme ei ole täydellistä. On
kasvamisen varaa. Jumalattomuus
vaivaa, maailmalliset himot kiu-
saavat. Sitä hyvää, mitä tahtoi-
simme tehdä, sitä emme tee, vaan
sitä pahaa, mitä emme tahtoisi
tehdä, sitä teemme. Itsekkyys,
rakkaudettomuus, ylpeys, kate-
us — nämä kaikki usein löytävät
jalansijaa sydämessämme. Mutta
Jumalan tahto on, että hylkäsim-
me jumalattomuuden ja maailmal-
liset himot ja eläisimme siveästi ja
jumalisesti nykyisessä maailma-
najassa.

Sinä masentuneena toteat, että
olet epäonnistunut tämän Jumalan
asettaman tavoitteen saavuttami-
nessa. Ehkä profeetta Jesajan kans-
sa valitat: *”Voi minua, minä hukun,
sillä minulla on saastaiset huulet,
ja minä asun kansan keskellä, jolla
on saastaiset huulet.”* Ehkä huudat:

”Missä on minun kasvamiseni?”

Jumala vastaa: *”Minun armoni
kasvattaa sinua”*. Ethän, ystävä
vain ole yrittänyt kasvattaa itse-
äsi? Ethän vain ole omiin hyviin
aikomuksiisi ja lupauksiisi pannut
toivoasi? Siinä tapauksessa ei ole
kumma, jos olet epätoivoinen.
Itsessäsi et löydä kasvamisen voi-
maa. Voima on Jumalan armossa.
Armon löydät Jumalan Sanassa.
Kuule, kun Hän Sanansa kautta
sinulle puhuu. Kuule, kun hän ker-
too lapsesta, joka seimessä makaa,
joka vaikka oli rikas, tuli köyhäk-
si sinun tähtesi, että sinä hänen
kauttansa tulisit rikkaaksi. Kuule,
kun hän kertoo sinulle valmiista
pelastuksesta, jonka tämä hänen
Poikansa hankki koko maailmalle
pyhällä verellään ja viattomalla
kärsimisellään ja kuolemallaan.
Kuule, kun hän kertoo pyhän kas-
teen ihmeellisestä pesosta, jossa
sinut pestiin puhtaaksi ja jonka
kautta sait anteeksiantamuksen,
elämän ja autuuden ja jotka lahjat
saat vieläkin uskon kädellä omis-
taa. Anna Jumalan armon kasvat-
taa sinua. Siinä on voima. Se kyllä
voi tehdä sinusta hurskaan palve-
lijan, joka hyviä töitä ahkeroitsee.

**Jumalan armo synnyttää kai-
puun taivaan kotiin.**

Jumalan armo synnyttää sen vas-
taanottajissa myös taivaallisen
kodin kaipuuta. Kun armo saa
loistaa sydämessämme, alamme

odottaa ”autuaallisen toivon täytymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä”, kuten Paavali tekstissämme sanoo. Niin kuin Simeon, samoin mekin hartaasti odotamme sitä aikaa, jolloin usko muuttuu näkemiseksi ja me saamme jättää taaksemme tämän elämän murheet ja huolet ja päästä Jeesuksen luo. Mitä enemmän Jumalan armo saa vaikuttaa meihin, sitä voimakkaammaksi tulee tämä halu. Mitä paremmin opimme tuntemaan Vapahtajamme, sitä palavampi on kaipuu päästä näkemään häntä kasvoista kasvoihin. Tämän maailman aarteet menettävät loistoansa, maalliset asiat tulevat vähemmän tärkeiksi, taivaalliset aarteet ja Jumalan valtakunnan asiat tulevat aina yhä kalliimmiksi. Herran huoneeseen ei ole vaikea tulla. Päinvastoin on kiire päästä sinne, koska siitä on tullut taivaan portti. Jumalan valtakunnan työn tekeminen ei enää rasita, vaan se tuottaa mitä suurinta iloa. Näin tapahtuu, kun Jumalan armo saa meissä vaikuttaa Sanan kautta.

Ja eipä kumma, jos pääsyä taivaan kotiin aletaan odottaa. Sillä se, joka uskoo, mitä Jumala siitä tulevasta elämästä Sanassaan sanoo, tietää, että se elämä on niin paljon parempaa kuin tämä maallinen, ettei niitä ollenkaan voi verrata. Kukapa pitäisi tätä maallista, ristinalaista, synnin saastuttamaa

elämää parempana ja tärkeämpänä kuin elämää Jeesuksen luona, jossa on täydellinen ilo.

Suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä kannattaa odottaa. Ne, jotka odottavat, eivät joudu häpeään. Kerran hän ilmestyy, niin kuin hän on luvannut — ei enää pelastamaan, vaan tällä kertaa tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Kerran varmasti koittaa se päivä, josta laulamme: ”Katsella silmillämme me saamme Jeesusta, kuollutta edestämme ja ylösnoussutta. Ah, kuinka autuasta on häntä ihailla. Kristuksen siellä vasta saan täysin tuntea.”

Jumalan armo on ilmestynyt! Se on ilmestynyt sinullekin, ystävä. Se on ilmestynyt pelastukseksi, se on ilmestynyt kasvattamaan sinua, että eläisit vanhurskaasti ja siveästi tässä nykyisessä maailmanajassa ja uskossa odottaisit Herran Jeesuksen ilmestymistä kirkkaudessa. Autuas olet, jos tämän armon olet uskossa vastaanottanut. Näin ollen on sinulla ’Joulu ainainen.’ Aamen.

*Rupert Efraimson
– Sovituksen sana*

Ketkä ovat Jumalan Seurakunta

Ensimmäisenä adventtisunnuntaina

Psalmiteksti. Rippisaarna.

Kuka saa astua Herran vuorelle, kuka seisoo hänen pyhässä paikassansa? Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän, joka ei halaja turhuutta eikä vanno väärin. Hän saa siunauksen Herralta ja vanhurskauden pelastuksensa Jumalalta. Tämä on se suku, joka häntä kysyy, joka etsii sinun kasvojasi, – tämä on Jaakob. Sela.
(Ps. 24:3–6)

Kaikkina aikoina on ollut tärkeä kysymys, ketkä ovat todellinen Jumalan Seurakunta. Siitä oli kysymys Jeesuksen ja fariseusten välisissä keskusteluissa. Ne juutalaiset, jotka eivät tunnustaneet Jeesusta Messiaaksi, vetosivat siihen, että he ovat Aabrahamin lapsia. Jeesus sanoi heidän olevan perkeleen lapsia, koska he tekivät kiusaajan tekoja, jollaisia taas Aabraham ei tehnyt. Siitä, ketkä ovat todellinen Jumalan Seurakunta, on myös nykyisin kysymys kaikessa kirkollisessa toiminnassa, ekumeenisissa keskusteluissa ja omankin seurakuntamme jokapäiväisessä elämässä.

Tekstissämme Daavid puhuu niistä, jotka ovat Jumalan kansaa eli ketkä ovat Jumalan Seurakunta. Keitä nämä ovat? Se on ymmärrettävä Raamatun esittämissä laajoissa yhteyksissä.

1. Katsokaamme, miten tekstiämme Jumalan Seurakunnasta ei saa ymmärtää.

Tekstimme puhuu niistä, joilla on viattomat kädet ja puhdas sydän, jotka eivät halaja turhuutta eivätkä vanno väärin. Emme saa käsittää tekstiämme siten, ettei syntinen, syvälle langennut, esimerkiksi kätensä vereen tahrinut ihminen, saisi käydä sisälle Jumalan valtakuntaan. Tiedämme Jumalan pyhästä sanasta, että Daavid lankesi ja kuitenkin sai armon. Ryöväri pelastui. Sauluksen, Seurakunnan vainoojan, synnit pestiin pois kasteessa. Myöhemmin hän toimi Herran apostolina Paavali-nimisenä. Kieltäjä-Pietari sai anteeksi. Keltäpä pahoja tekoja ei puuttuisi? Kuka voisi pitää itseään puhtaana tekojensa ja olemuksensa puolesta? Ei yksikään. ”*Kaikki ovat tynni kelvottomiksi käyneet*”, kuului

Raamatun todistus jokaisesta ihmisestä.

Emme saa käsittää tekstiämme siten, että ihminen voisi itse puhdistaa itsensä ja tehdä itsensä kelvolliseksi Jumalalle. Se on täysin toivotonta. Se on osittainkin mahdotonta.

Emme saa käsittää tekstiämme myöskään siten, että ihmisen täytyy pelastuakseen tulla synnitömäksi ja pyhäksi sydämensä ja tekojensa puolesta. Sitä ihminen ei voi tehdä. Ihminen ei voi myöskään saavuttaa ponnistuksillaan jotakin pyhityksen määrää tai tasoa Jumalan edessä niin, että hän olisi esimerkiksi puoliksi pyhä ja puoliksi syntinen, täydellisyydestä puhumattakaan. Epäuskoinen ihminen on kaikkine tekoineen sataprosenttisesti *"kelvoton"*, *"poispoikennut"*, *"jumalaton"*, *"synteihinsä kuollut"*. Uskova taas on samalla kertaa itsessään syntinen, mutta Kristuksessa vanhurskas, kuten Lutherilta olemme oikein oppineet.

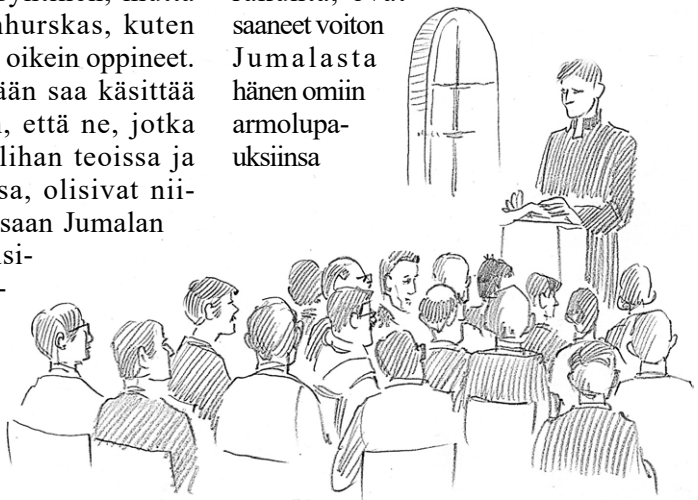
Emme myöskään saa käsittää tekstiämme siten, että ne, jotka elävät karkeissa lihan teoissa ja julkisissa paheissa, olisivat niiden vallassa ollessaan Jumalan kansaa ja pelastuisivat. Daavid haluaa tekstissämme torjua sellaisen ajatuksen, että Jumalan Seurakunta olisivat

ne, jotka rakentavat uskonsa sydämensä petollisille ajatuksille ohi Jumalan sanan ja elävät lihan teoissa, vaikka sanovatkin olevansa Jumalan omia.

2. Katsokaamme, miten tekstimme puhe Jumalan Seurakunnasta tulee ymmärtää.

"Herran vuori" on jumalanpalveluspaikka, jossa kuuluu julistaa Herran sanaa, ei ihmisen omia ajatuksia, näkyjä tai unia. Se on *"pyhä paikka"*, jolla on riisuttava jaloista ne kengät, jotka ovat viemässä pois Kristuksen evankeliumin ääreltä eivätkä halua sitä uskoa eivätkä edistää.

Tekstimme nimittää Jumalan omia *"Jaakobiksi"*, joka sai Jumalalta siunauksen, vanhurskauden ja pelastuksen. Niin petturista tuli Israel, joka taisteli Jumalan kanssa ja sai voiton. Ne, jotka ovat Jumalan Seurakunta, ovat saaneet voiton Jumalasta hänen omiin armolupa-uksiinsa

vedoten ja asettamalla ne lain syytöksiä vastaan. Jumalan Seurakunta ovat siis Kristuksen armolla siunatut ja lain kirouksesta vapautetut. Heillä on pelastuksen pukuna hänen vanhurskautensa. He ovat saaneet synnit anteeksi Kristuksen tähden uskon kautta häneen lahjana ilman lain tekoja.

Tämä Seurakunta on *"totuuden pylväs ja perustus"*. Se *"ei halaja turhuutta eikä vanno väärin"*. Se ei pystytä itse keksimäänsä turhaa jumalanpalvelusta, josta Jeesus varoitti. Se ei käytä Jumalan nimeä väärän opin kaunistukseksi, vaan pysyy siinä, mitä Jumala on sanonut ja säätänyt. Toisin sanoen sen keskuudessa evankeliumi saarnataan puhtaasti ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan. Kun se näin tehden samalla opettaa sakramenteista oikein, niiden lohdullinen sanoma säilyy ja me uskovina saamme joka päivä lohdutusta pyhän kasteen lujalla armoliitolla ja käydä usein Herran pöydässä Kristuksen ruumiin ja veren armoaterialla ravittavina.

"Puhdas sydän" on niillä, jotka Jumala on puhdistanut. Se on tapahtunut siten, että he ovat uskolla omistaneet sen täydellisen puhdistuksen, jonka Kristus toimitti koko maailman synneistä (Hebr. 1:3). He eivät rakenna pelastusta muun kuin yksin Kristuksen varaan. Jos he rakentaisivat ihmisteille, he eivät olisi puhdassydämiä.

Jos he sallisivat oikeata Jumalan sanan ohessa väärääkin oppia tai jopa itse julistaisivat vastoin Raamattua, he eivät olisi puhdassydämiä. Mutta omista sinä synneistä täysi puhdistus Kristuksessa.

Tekstimme kysyy: *"Kuka saa astua Herran vuorelle, kuka seisoa hänen pyhässä paikassansa?"* Armoa tarvitseva saa käydä Herran eteen sellaisena kuin on. Herran vuori on kaikkialla siellä, missä vietetään hänen asettamaansa jumalanpalvelusta. Käydessämme ehtoolliselle tulemme armollisen Jumalan kasvojen eteen, hänen puhdistettavikseen. Saamme siinä Kristuksen tosi ruumiin ja tosi veren syntiemme anteeksiantamiseksi. Tekstimme ei työnnä yhtään syntisyytensä tuntevaa ja tunnistavaa pois, vaan kutsuu meidät Kristuksen luo saamaan synninpäästön. Saamme käydä ilolla Jumalan kasvojen eteen ja ammentaa pelastuksen lähteistä.

Tunnustakaamme siis syntimme hänen edessään ja rukoilkaamme syntien anteeksiantamusta Kristuksen nimeen.

Tampere 27.11.1999.

*Markku Särelä
– Saarnakirja 1*

Jouluevankeliumi

Tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta lähti käsky, että koko maailma oli kirjoitettava veroluetteloihin. Tämä merkitseminen oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Kaikki lähtivät luetteloihin merkittäviksi, kukin omaan kaupunkiinsa. Joosefin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupun kiin, jonka nimi on Beethlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, veroluetteloihin merkittäväksi Marian, hänelle kihlatun vaimon kanssa, joka oli raskaana. Tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttä misen aika täyttyi. Hän synnytti pojan, esikoisensa, kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa vierashuoneessa. Sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Katso, heidän edessään seiso i Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja heidät valtasi suuri pelko. Mutta enkeli sanoi heille: ”Älkää pelätkö; sillä katso, ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Tämä on teille merkinä: löydätte lapsen kapaloituna seimessä makaa massa.” Yhtäkkiä enkelin kanssa oli suuri joukko taivaallista sotaväkeä,

ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: ”Jumalan on kunnia korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio!” Tapahtui, kun enkelit olivat menneet heidän luotaan taivaaseen, niin miehet, paimenet, puhuivat toisilleen: ”Menkäämme nyt Beethlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti.” He menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Kun he tämän olivat nähneet, he ilmoittivat sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Kaikki, jotka sen kuuliivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria talletti kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessään. Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet, kuten heille oli puhuttu.

Luuk. 2:1–20

Lue Matt. 2:4–6

Menkäämme Betlehemiin

”Mutta sinä Betlehem Efrata, joka olet vähäinen olemaan Juudan sukujen joukossa, sinusta minulle tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa, jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista.”

(Miika 5:1)

Matkatoimistoissa on kiire, paikka-varauksia on vaikea saada. Junissa ja linja-autoissa alkaa olla tungosta. Jokainen haluaisi päästä jouluksi kotiin. Kiireisesti, vaikeuksista huolimatta kaikki näyttävät pyrkivän määrättyyn paikkaan jouluksi. Mutta ani harvat ajattelevat, että jokaisen olisi nyt tehtävä matka — Betlehemiin. Monet tosin tietävät, että sinne olisi hengessä matkustettava ymmärtääksemme joulun todellisen merkityksen. Mutta kaikessa kiireessä ja juhlavalmisteluissa unohtuu, mitä Betlehemissä tapahtui kaksituhatta vuotta sitten. Pyhän Hengen innoittamana profeetta muinoin antoi hyvät matkaohjeet Betlehemiin. Sinne taivaan enkeli neuvoi paimenia jouluyönä. Sinne Jumala tähden avulla ohjasi itämaan viisaita. Sinne Jumalan sana ohjaa myös meitä.

Tässä pienessä Daavidin kaupungissa Jumalan Poika, jonka alkuperä on iankaikkisista ajoista, on syntynyt ihmiseksi. Hän tuli ylen köyhäksi, että me tulisimme upporikkaiksi niissä aarteissa, joita ei koi syö, ei ruoste

turmele eikä varas voi riistää. Tämän seimikehdon ääreen me saamme jättää syntikuormamme, sillä Jeesus syntyi ottamaan pois synnit. Hänelle me saamme jättää surumme ja pelkomme, sillä hän sanoo: *”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.”* Hän antaa meille rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Hän antaa ilon, jota ei kukaan voi ottaa meiltä pois. Hän auttaa kaikissa ahdistuksissa. Hän toimittaa iankaikkisen pelastuksen, niin ettei nyt ole mitään kadotusta niille, jotka ovat Jeesuksessa Kristuksessa.

Tehkäämme viivyttämättä tämä joulumatka. Israelin hallitsija, joka syntyi seimessä ja kuoli ristinpuussa orjantappuroin kruunattuna, on meidän kuninkaamme ja Vapahtajamme.

Jeesus-lapsi, syntisten Vapahtaja, sinä tulit meidän tykömme; me tuomme nyt uskossa sinun tykösi. Sinä annoit itsesi meille; me annamme nyt itsemme sinulle. Paranna, puhdistajamme, uudista meitä ja pidä ominasi. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Kristus Vanhassa testamentissa

osa 1. Siitamaja 19.9.2026.

Rakas seurakunta! Herramme Jeesus Kristus puhui epäuskoisille juutalaisille: *"Tutkikaa Kirjoituksia, sillä teillä on niissä mielestänne iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta."* (Joh. 5:39) Näillä sanoilla Vapahtajamme ei ainoastaan osoita kuulijoitaan Vanhan testamentin pyhien kirjoitusten äärelle, vaan Hän osoittaa myös meille, että Vanhan testamentin kirjat palvelevat syntisiä, jotta nämä voisivat löytää tien iankaikkiseen elämään.

Kuinka niin?

Näin sanoi myös Aabraham kadotetulle rikkaalle miehelle, joka pyysi ihmettä veljiensä kääntymykseksi: *"Mutta Aabraham sanoi: 'Heillä on Mooses ja profeetat; kuulkooot niitä. Hän sanoi: 'Ei, isä Aabraham, vaan jos joku kuolleista menisi heidän luokseen, he muuttaisivat mielensä. Mutta Aabraham sanoi hänelle: 'Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, he eivät usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.'"* (Luuk. 16:29–31)

Tämä johtuu siitä, että myös Vanha testamentti puhuu laajasti Kristuksesta; siksi eläessään täällä maan päällä ihmisten keskellä Jeesus usein osoitti, että Hänet voitiin tunnistaa Vanhan testamentin kirjoituksista, koska niissä olevat ennustukset olivat täyttymässä Hänen elämässään ja teoissaan.

Vanhan testamentin profeetat todistavat: Jeesus on kaikkien syntisten

Vapahtaja ja Lunastaja. Jesaja ennustaa, että Jumala panee Hänen päälleen, että kaikki meidän syntimme ja pahat tekomme, että Vapahtaja kuollessaan antaa henkensä uhriksi tämän synnin tähden ja että me paranemme Hänen haavainsa kautta (Jes. 53:5–7, 10).

Mutta nämä ovat kirjoitetut, että uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskoessanne olisi elämä hänen nimessään. (Joh. 20:31).

Siksi me seuraamme Herran Kristuksen kutsua ja katsomme Vanhaan testamenttiin. Me opimme tuntemaan Herran vielä paremmin, vielä selvemmin. Ja niin me kristittyinä tunnustamme, että kasvumme uskossa, rakkaudessa ja pyhityksessä riippuu myös Vanhasta testamentista.

Rakkaat veljet ja sisaret! Kristityt oppivat aina ensin tuntemaan Jeesuksen Kristuksen neljän evankeliumin kautta. Ja todella, apostolien julistus Uuden testamentin kirjojen kautta paljastaa meille täydesti sen suunnatoman rikkauden, jonka syntiset saavat Vapahtajalta. Evankelistoilta (se on evankeliumikirjojen kirjoittajilta) me kuulemme julistuksen Jeesuksen kirkkaudesta – senkaltaisesta kirkkaudesta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1:14).

Apostolisissa kirjeissä Jeesuksen Kristuksen armoa ylistetään kaikin ajateltavissa olevin tavoin. Kuitenkin

myös Vanha testamentti edistää ja vahvistaa meitä Kristuksen tuntemisessa. Tarkastelkaamme tässä ensimmäisessä luennossa sitä tosiasiaa, että Kristus on Vanhan testamentin ennustusten summa.

Raamatussa meillä on siis kaksinkertainen todistus Kristuksesta: Vanhassa testamentissa ennen Hänen lihaksitulemistaan ja Uudessa testamentissa ihana sanoma, että kaikkien kadotettujen luvattu Vapahtaja on tullut ja on toiminut lunastusuhriin, ja siksi on kirjoitettu: *”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut!”* (Apt. 16:31)

Tämä kaksinkertainen todistus Kristuksesta, ennustuksen ja tähtytymyksen vastaavuus, tekee meidät sitäkin iloisemmiksi ja varmemmiksi uskostamme. Vanhan testamentin ennustuksessa Pyhä Henki puhuu Kristuksesta erityisellä tavalla. Vanhassa ja Uudessa testamentissa on yksi Kristus. Toinen täydentää toista.

Ottakaamme esimerkiksi Jeesuksen elämä täällä maan päällä: se julistetaan Vanhan testamentin ennustuksissa – epäsuorina viittauksina, luonnoksena, ääriiviivoina – mutta evankeliumeissa kaikki kuvataan yksityiskohtaisesti, saavutettuna päämääränä, kaiken sen tähtytymyksenä.

Mutta toisinaan on myös päinvastoin – monet asiat, jotka apostolit ovat kuvanneet harvoin sanoin, ovat Vanhan testamentin profeetat maallanneet kaunein ja elävin värein. Tällaiset profeettojen sanat herättävät kristityissä rakkautta Kristukseen, ja Kristuksen arvo nousee heidän silmissään.

Kristus on tosi ihminen, ja sekin ilmoitetaan Vanhassa testamentissa.

Aivan alusta alkaen Vanhan testamentin kansalle luvattiin Messias – Voideltu, Kuningas, joka vapauttaisi kansansa kaikista sen ahdingoista ja sen monien vihollisten käsistä. Aivan alusta alkaen, syntiinlankeemuksen hetkestä lähtien, ihmisluvulle oli luvattu Vapahtaja ja Lunastaja. Ja ennustuksessa me näemme, että tämä ihmiskunnan Vapahtaja tulisi ihmisluvusta, Israelin kuningassuvusta ja Israelin kansasta.

Kristus esitetään sekä Aadamin perheen jäsenenä että Israelin kansan jäsenenä.

Kun ihmiskunnan kantavanhemmat olivat suostuneet saatanan vietykseen ja synti ja kuolema olivat panneet heidät orjuuteen, kun Jumala julisti tuomion ensimmäisille syntisille, Hän ilmoitti heille samalla käsittämättömän armonsa, jonka Hän oli varannut jo iankaikkisuudesta, ja lupasi heille Lunastajan, joka oli polkeva rikki perkeleen päin, tuhoava hänen valtansa ja niin vapauttava ihmiskunnan perkeleen vallasta, synnistä ja kuolemasta.

Siitä lähtien ihmiskunnan Vapahtaja kantaa nimitystä *”vaimon siemen”*, *”hänen siemenensä”*. *”Vaimon siemen”* on yksi henkilö, yksi tietty ihminen. Ihmiskunnan vihollinen joutuu vastakkain ihmiskunnan Vapahtajan kanssa; ja luvattu lopputulos oli: *”Se on polkeva rikki sinun pääsi.”*

Uskontunnustus, jonka Eeva lausui esikoispoikansa syntymän jälkeen: *Minä olen saanut pojan Herran avulla (Minä olen saanut miehen, Herran.)* (1. Moos. 4:1), osoittaa, että Jumalan lupauksen perusteella hänen

toivonsa oli suunnattu tiettyyn yksittäiseen ihmiseen.

Niin, Eevasta, kaikkien elävien äidistä, tämä ihminen on tuleva; hänestä on nouseva se, joka polkee rikki käärmeen pään, joka riistää perkeleeltä vallan hallita uskovia. Eevan suvusta – kadotetusta, rangaistukseen tuomitusta suvusta – on tuleva kaikkien ihmisten Lunastaja. Vaimosta syntyvä Poika on tekevä tyhjäksi sen pahan, jonka ensimmäiset ihmiset saivat aikaan rikkomuksellaan.

Jumala toteutti tämän ensimmäisen lupauksen täytymisen valitsemalla yhden suvun kaikista maan kansoista ja sukupolvista. Se oli Aabrahamin suku.

Tästä lähtien Jumala sitoi lupauksen Vapahtajasta Aabrahamiin ja hänen jälkeläisiinsä. *"Sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä."* (1 Moos. 12:3)

Tämä lupauksen sana vahvistettiin toistuvasti Aabrahamille ja sitten Iisakille ja Jaakobille. Aabrahamille Jumala sanoi: *"Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä."* (1 Moos. 22:18). Ilmauksella *"sinun siemenessäsi"* Kristuksen Henki osoitti siihen yhteen siemenen, siihen yhteen tiettyyn henkilöön, Kristukseen.

Siksi apostoli Paavali kirjoittaa: *"Mutta nyt lausuttiin lupaukset Aabrahamille ja hänen siemenelleen. Hän ei sano: 'Ja siemenille', ikäänkuin monesta, vaan ikäänkuin yhdestä: 'Ja sinun siemenellesi', joka on Kristus."* (Gal. 3:16)

Niin Kristus, siunauksen antaja, joka tuo pelastuksen kaikille maan kansoille, on Aabrahamin siemen,

Aabrahamin poika.

Aabrahamin jälkeen Iisakista, Iisakin jälkeen Jaakobista tuli lupauksen perillinen ja kantaja; hänelle Jumala antoi nimen *"Israel"*. Hänen kahdestatoista pojastaan Jumala muodosti vanhan liiton kansan, Israelin, josta maailman Vapahtajan oli määrä syntyä.

Sen jälkeen kun Israelin kansa oli Daavidin aikana noussut valtaan ja kunniaan, tuli HERRAN sana Daavidille profeetta Naatanin kautta: *"Kun sinun päiväsi ovat päätyneet ja sinä lepääät isiesi tykönä, korotan minä sinun seuraajaksesi jälkeläisesi, joka lähtee sinun ruumiistasi, .. minä vahvistan hänen valtaistuimensa ikuiseksi ajoiksi."* (2 Sam. 7:12–13)

Kuultuaan Jumalan sanan Daavid ymmärsi, että Jumala oli puhunut hänen suvustaan kaukaisessa tulevaisuudessa. Nämä ovat Daavidin sanat, jotka luemme Toisesta Samuelin kirjasta: *"Mikä olen minä, Herra, HERRA, ja mikä on sukuni, että olet saattanut minut tähän asti? Mutta tämäkin on ollut vähän silmissäsi, Herra HERRA, ja niin olet sinä puhunut palvelijasi suvulle myös kaukaisista asioista. Tämä on sen ihmisen tapa, joka on Herra, HERRA."* (2 Sam. 7:18–19)

Vanhan testamentin profeetat nimesivät myös Kristuksen syntymäpaikan – Beethlehem Efratan, Daavidin kaupungin (Miika 5:1). Siinä Miika osoittaa myös Kristuksen äitiin, joka on synnyttävä (Miika 5:2). Lopuksi Jesaja ennustaa: *"Katso, neitsyt on raskaana ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel."* (Jes. 7:14)

"Immanuel" merkitsee *"Jumala*

meidän kanssamme". Niinpä, aivan niinkuin Daavid ennusti Kristuksesta ja puhui ihmisestä, joka on Herra Jumala, nimi Immanuel osoittaa selvästi, että Kristus ei ole pelkkä ihminen, vaan lihaan tullut Jumala.

Kristus on tosi Jumala, ja sekin ilmoitetaan Vanhassa testamentissa.

Pyhä Paavali Roomalaiskirjeessä: *".. heidän ovat isät, ja heistä on Kristus lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti. Amen."* (Room. 9:5)

Palauttaamme vielä kerran mieleen ennustus, joka annettiin Kristuksen esi-isälle, kuningas Daavidille: *"Kun sinun päiväsi ovat päätyneet ja sinä lepäät isiesi tykönä, korotan minä sinun seuraajaksesi jälkeläisesi, joka lähtee sinun ruumiistasi."* Sitten Jumala sanoi: *"Minä olen oleva hänen isänsä ja hän minun poikani."* (2 Sam. 7:14)

Tämä Daavidin Poika on Jumalan Poika, ja Jumala on hänen Isänsä erityisessä, ainutlaatuisessa merkityksessä. *"Jumalan Poika"* – Raamatussa enkeleitä kutsutaan *"Jumalan lapsiksi"* tai *"Jumalan pojiksi"*, esimerkiksi Jobin kirjassa 1:6. Heprealaiskirjeessä (1:5-6) Raamattu opettaa meille, että Kristus on paljon korkeampi kuin enkelit: *"Sillä kenelle enkeleistä hän on koskaan sanonut: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin', ja: 'Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun Poikani'?"* Siitä, kun hän tuo jälleen esikoisensa maailmaan, hän sanoo: *"Kumartakoot häntä kaikki Jumalan enkelit."* Tämä on Jumalan juhmallinen julistus taivaasta Hänen lihaksi tulleesta Pojastaan, aivan niin kuin Jumala puhuu taivaasta äänellään Jeesuksen kasteessa ja kirkastusvuorella: *"Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mieltynyt."* (Matt. 3:17 ja Matt. 17:5)

Niinpä Kristus puhuu itsestään Ihmisen Poikana, mutta samalla myös todistaa: *"Joka uskoo minuun, se ei usko minuun, vaan häneen, joka on minut lähettänyt. Ja se joka näkee minut, näkee hänet, joka on minut lähettänyt."* (Joh. 12:44-45) ja *"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."* (Joh. 14:9)

Niin, Jeesus Kristus, meidän Lunnastajamme ja HERRAMME, on *"[Isänsä] kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaa kaiken sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistämme."* (Hepr. 1:3)

Meidät ohjataan Heprealaiskirjeessä myös takaisin Vanhaan testa-

menttiin, jossa Daavid puhuu Pyhässä Hengessä Vapahtajalle: *"Sinä (se on Kristus) rakastat vanhurskautta ja vihaat vääryyttä; sentähden on JUMALA, Jumalasi (se on Isä Jumala), voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin tovereitasi."* (Ps. 45:7) Ja Hepr. 2:11:ssä me luemme: *"Hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi."*

Uudessa testamentissa apostoli Johannes kirjoittaa Jeesuksesta: *"Hän on tosi Jumala ja iankaikkinen elämä."* (1 Joh. 5:20) Tosi Jumalana Kristus on Isän vertainen. Mutta inhimillisen luontonsa mukaan Isä Jumala on voidellut Hänet *"iloöljyllä"*, se on Pyhällä Hengellä, ja asettanut Hänet virkaansa meidän Kuninkaanamme, Pappinamme ja Profeettanamme.

Pietari puhui tästä Korneliuksen talossa sanoessaan: *"Jumala Pyhällä Hengellä ja voimalla oli voidellut Jeesuksen Nasaretilaisen"* (Apt. 10:38) Apostoli kirjoittaa: *"Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tunte-matta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna."* (1 Kor. 2:2)

Siksi Hän on kristillisen julistuksen keskus, meidän palvontamme ja Jumalan ylistyksemme keskus, sillä: *"Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman .. [Hän] pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meidän vastustajamme. Sen hän otti pois tieltämme ja naulitsi ristiin."* (1 Joh. 2:2; Kol. 2:14)

Tämä sanoma Jumalan armosta, Korkeimman laupeudesta meitä syntisiä kohtaan, on myös Vanhan testamentin ydin ja tähti. Kaikissa profeettallisissa kirjoituksissa loistavat

lupaukset Jeesuksen tulemisesta ja Hänen hyvistä teoistaan; myös sen ajan Israelin tuli tunnustaa tämä, ja heidän tuli uskoa Häneen ja ylistää Häntä vapauttajana synnistä ja tuhosta. Ja tätä Herra Jumala opettaa meille tänään, jotta me olisimme varmoja Hänen armostaan ja pelastuksestamme uskon kautta Kristukseen.

"Mutta kaikki on Jumalasta, joka sovitti meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antoi meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lkenut heille heidän rikkomisiaan, ja hän asetti keskuuteemme sovituksen sanan. .. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." (2 Kor. 5:18–21) Kaikesta tästä minun tulee Häntä kiittää ja ylistää, palvella Häntä ja olla Hänelle kuuliainen. Tämä on varmasti totta. Päättämme tämän oppitunnin jakeisiin apostoli Paavalin kirjeestä kolossalaisille: Me kiitämme *"Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi pyhi-en perintöosaan valkeudessa, häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan. Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksi-antaminen ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaik-kea luomakuntaa. Sillä hänessä luotiin kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä, näkyvät ja näkymättömät, olkooot valtaistuimia, herruuksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttaan ja häntä varten, ja hän on ennen kaikkia, ja kaikki pysyy hänessä voimassa."* (Kol. 1:12–17)

Aamen. pastori Jānis Dimza

Luther Evankeliumista

Evankeliumin hedelmällisyys

...jatkoa lehdestä 6/2026

2410. Koska Jumala haluaa, kuten näemme, ettei hänen sanansa kärsi mitään tuomaria, niin ei kenenkään pidä olla tässä ratkaisijana, tässä ei voi olla lepoa. Jos Jumala olisi rauhan ja hiljaisuuden kannalla, se olisi evankeliumin loppu. Täytyy rymistellä, jos niikseen tulee. Jos niin ei tapahdu, se ei ole oikein.

W² III, 282.

2411. Jotta evankeliumi voi oikein juurtua, täytyy ensiksi omaantuntoon nousta nälän ja huolen. Evankeliumi ei tule kenellekään, jolla on hyviä päiviä, vaan vain niille, joilla on ahdistunut omatunto ja joilla on kova nälkä ja tyhjä sielu, jotka mielellään kuulevat tätä lohdullista saarnaa.

W² III, 420.

2412. Tämä on kummallinen asia, että ne, jotka evankeliumin tulisi pehmentää ja houkutella parannukseen, tulevat vain sitä pahemmiksi ja kovemmiksi. Mutta käyhän niin auringossakin, joka paistaa pehmeään ja läpimärkään lantaan, että kosteus siinä kuivuu auringon lämmöstä ja lanta muuttuu kivikovaksi. Sitä vastoin aurinko

paistaessaan vahaan, joka on niin kovaa, että sitä täytyy paloitella kirveellä ja moukarilla, mutta kun vaha tuntee auringon lämmön, se pehmenee, hajoaa, sulaa ja tulee juoksevaksi. Samoin jotkut tulevat Jumalan sanan saarnasta vain pahemmiksi ja kovemmiksi ja sana on heille kuoleman haju kuolemaksi, kuten Paavali sanoo 2 Kor. 2:16. Mutta kristilliset sydämet kääntyvät sen kautta Jumalan tykö ja pelastuvat. Heille evankeliumi on tuoksu iankaikkiseksi elämäksi ja Jumalan voima pelastukseksi, Room. 1:16.

W XXII, 1654.

2413. Evankeliumi on vähäpätöinen, yksinkertainen saarna, sillä Herra Kristus itse vertaa evankeliumia sinapinsiemeneseen. (Matt. 13:31) Evankeliumia on siis pidettävä vähäpätöisenä, jota maailma halveksii, pilkkaa ja häpäisee. Kuitenkin evankeliumin sanalla, jota me saarnaamme, on niin suuri voima, että se pelastaa. Siinä on Jumalan voima. Tätä Jumalan sanaa, jota ihmissuu puhuu ja joka siitä kaikuu, ei oteta vastaan järjellä, sillä ei ole ulkonaista kauneutta

eikä arvostusta. Kuitenkin se tuo mukanaan voiton kuolemasta ja perkeleestä, helvetistä ja kadotuksesta, myös syntien anteeksiantamuksen ja tekee Jumalan lapsiksi, taivaan ja maan herroiksi (Room. 1:16, 2 Tim. 1:8,10). Sellainen voima meillä on Jumalan sanassa, joka sana kuitenkin on yksinkertainen asia. Hetkessä se näet on ohi (Ps. 147:15). Niinpä se ei saa osakseen arvostusta eikä sitä pidetä mahtavana asiana. Sillä ei ole ulkonaista näköä, ja silti se on voimakas.

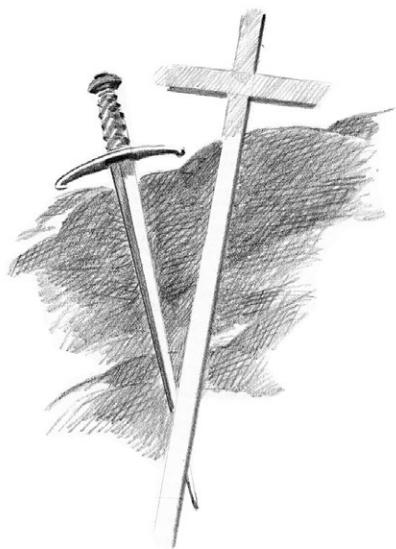
W² III, 954.

2414. Kristuksen valtakunnasta ei tiedetä muuta kuin, mitä evankeliumi tietää. Se ei hallitse miekalla eikä väkivallalla. Sana saa aikaan riidan niin, että se erottaa äidin ja tyttären, isän ja pojan, kuten Kristus lausuu Matt. 10:35.

W² III, 632.

2415. Tällainen on evankeliumi eli Jumalan sana lyhyesti sanottuna. Kun se lähtee liikkeelle, alkaa paha aika. Sen syynä on, ettei perkele voi sietää sitä. Siksi kiusaaja ryhtyy nostattamaan hirmuvaltiaita ja harhaoppisia niin, ettei milloinkaan ole ollut rauhattomampaa eikä pahempia ihmisiä eikä enempää pahennusta kuin armon ja rauhan aikana. Kun siis saarnataan Jumalan armosta ja rauhasta, mikä tapahtuu evankeliumilla, silloin ihmetellään, että ihmiset ovat pahempia kuin ennen. Mutta niin täytyy olla.

W² V, 45.

2416. Evankeliumin oppivat ainoastaan murheelliset ja janoiset, joilta on viety maito ja joita on purrut omantunnon pistin. Ja tämä johtuu siitä, että vaikka sanaa levitetään kaikkeen maailmaan, kuitenkin vain hyvin harvat ottavat sen todella vastaan, koska suurin osa on päihtyneinä eli he antavat vieraiden käsitysten estää heitä ottamasta vastaan Jumalan sanaa. Koska on kysymyksessä elämän ja armon sana, se ei saa muissa sijaa kuin niissä, jotka tuntevat kuolemaa ja joita Jumalan viha ahdistaa. Se on toivon sana, ja kuuluu siis niille, jotka taistelevat epätoivon kanssa. Se on voiman sana, ja se siis kuuluu heikoille ja niille, joita kaikenlainen paha on kohdannut.

W² VI, 340.

2417. Pyhä evankeliumi on voimallinen sana. Niinpä se ei voi suorittaa työtään ilman ahdistusta, eikä kukaan voi käsittää sitä voimaksi maistamatta sitä. Missä on kärsimystä ja ristiä, siellä se voi näyttää voimansa ja sitä harjoittaa. Se on elämän sana. Siksi sen täytyy harjoittaa voimaansa kuolemassa.

W² IX, 1092.

2418. Evankeliumia ei tule arvioida kuulijoiden suuren määrän mukaan, vaan sen pienen joukon mukaan, joka sen käsittää. He eivät loista, heitä ei pidetä arvossa, mutta silti Jumala toimii salaa heissä.

W² XI, 683.

2419. Näemme, ettei evankeliumilla tuoda tänne valoa kaukaa emmekä me saa sen perässä juosta kauaksi, vaan se on mitä lähinnä meitä ja se loistaa meidän sydämissämme. Ei tarvita muuta, kuin että sitä saarnataan. Mutta se, joka kuulee sitä saarnattavan ja sen uskoo, löytää sen sydäimestään. Usko ei näet voi olla muuta kuin sydämessä. Niin ei myöskään tämä valo voi olla muuta kuin uskossa. Siksi sanon sen olevan lähellä ja meissä. Mutta me emme käsitä sitä itsestämme, vaan se täytyy tulla saarnatuksi ja uskotuksi.

W² XI, 182.

2420. Jos perkele olisi niin viisas ja olisi vaiti ja sallisi saarnattavan evankeliumia, niin hän aiheuttaisi vähemmän vahinkoa. Sillä jos evankeliumia vastaan ei taistella, niin se aivan ruostuu, eikä sillä ole aihetta näyttää voimaansa ja valtaansa.

W² XI, 1808.

2421. Evankeliumi, jonka Herra on pannut apostolien suuhun, on hänen koko miekkansa, jolla hän iskee maailmaan kuin salama. Apostolit eivät tehneet muuta, kuin julistivat pelkäämättä evankeliumia maailmassa, ja tarttuivat ihmisiin siltä kohdalta, mikä heissä on pehmeintä, nimittäin vasemmalta sydämen kohdalta. He eivät lyöneet ketään tavallisella miekalla, eivät ottaneet kenenkään omaisuutta eivätkä väkivalloin pakottaneet ketään. Mutta Hengen miekalla, joka on Jumalan sana (Ef. 6:17) he löivät pelkäämättä ympärilleen koko maailman järkeä, viisautta, ymmärrystä, pyhyyttä, valtaa ja rikkautta, vangitsivat ihmisten sydämet, toivat heidät Kristuksen valtakuntaan ja rikkoivat ja hävittivät perkeleeltä hänen valtakuntansa kaikissa maissa.

W² XIIb, 2626

Greta ja Mannaa Jumalan lapsille

Greta oli 10-vuotias koululainen. Hänellä oli 5 veljeä ja 4 siskoa. Gretan perhe asui Äyräpäässä, Vuoksen rannalla. Elettiin vuotta 1932. Tuolloin lapsia ja aikuisiakin menehtyi paljon erilaisiin sairauksiin, kun parantavia hoitoja tai ennalta ehkäiseviä rokotteja ei vielä ollut. Ensimmäinen penisilliinipistos annettiin Suomessa vasta 1945.

Greta sairastui ankaraan kurkkumätään. Siinä nousee kova kuume, kurkunpää tulehtuu ja siihen muodostuu katteita, jotka aiheuttavat hengitysteiden tukkeutumisen, jolloin potilas tukehtuu.

Gretan vointi ja hengittäminen kävivät yhä vaikeammaksi. Perheen rahat olivat tiukalla. Isä, joka oli pastori, oli kovin huolissaan tyttärestään. Varmasti isä, äiti ja koko perhe rukoili, että Greta paranisi. Jumala, joka kuulee rukoukset, näkee ja tietää hätämme, auttaa ajallaan ja tavallaan, jonka Hän kaikkitietävänä näkee parhaaksi. Me voimme vain kertoa Jumalalle hätämme ja luottaa mutta myös tyytyä Hänen tahtoonsa. Psalmissa 50 Jumala lupaa meille: *”Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaa minua.”*

Sitten isä ymmärsi, että tytär tarvitsi kiireesti apua. Hän päätti tilata taksin, jolla Greta vietäisiin Viipuriin sairaalaan. Ambulansseja ei ollut kuten nykyisin. Matkaa oli noin 60 kilometriä huonokuntoisia teitä pitkin. Kun viimein päästiin sairaalaan, Greta oli jo tajuton.

Sairaalassa lääkärit puhkaisivat

henkitorveen reiän, johon pantiin putki (kanyyli), jonka kautta ilma pääsi kulkemaan keuhkoihin ja Gretan henki pelastui. Lääkärit olivat sanoneet, että apu saatiin viimeisellä minuutilla.

Greta joutui olemaan sairaalassa monta päivää. Tauti ei parantunut ihan hetkessä, vaikka henki kulkikin kanyylin kautta. Isä oli antanut lapselleen mukaan vain kirjan, Martti Lutherin kirjoittaman hartauskirjan, Mannaa Jumalan lapsille. Se ei ole mikään lastenkirja.

Yhtenä päivänä Greta oli yksin huoneessaan. Limaa ja katteita kertyi yhä niin, että se kanyylikin tukkeutui. Greta ei voinut huutaa hoitajia apuun – eikä soittokelloja ollut. Silloin Greta keksi paukuttaa saamallaan kovakantisella kirjalla sängyn rautaisia reunoja, jolloin syntyi niin kova meteli, että hoitaja riensi katsomaan, mikä on hätänä. Hän näki tilanteen ja rassasi kanyylin tyhjäksi. Näin Jumala käytti tuota Lutherin kirjaa niin, että Gretan henki pelastui.

Greta parani ja eli melkein 100-vuotiaaksi. Vain arpi kurkussa muistutti myöhemmin tästä koetelemuksesta. Sitä kirjaa, Mannaa Jumalan lapsille, myydään yhä kirja-kaupoissa. Lukemalla siitä tai vaikka suoraan Raamatusta Jumalan Sanaa, voi Pyhä Henki sytyttää sydämeen uskon Jeesukseen. Usko ei kanna meitä vain sataa vuotta, vaan usko pelastaa meidät iankaikkisesti. Jeesus sanoi: *”Totisesti sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän mene tuomiolle, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.”*

Eeva Voima

YHTEYSTIEDOT

Helsingin seurakunnan

pastori: Jānis Dimza
puh. +371 29268035
janisdi@inbox.lv

STLK:n internetsivut:

www.luterilainen.com

Tampereen seurakunnan esimies:

Timo Virolainen
puh. 044 547 9564
timo.virolainen@enercotek.fi
Papinkatu 5D 64, 33200 Tampere

Pyhäkoulun internetsivut:

www.luterilainen.com/pyhäkoulu

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä: Timo Virolainen, 044 547 9564.

Raamattu sanoo: *”Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen.”* (1 Tim. 3:1)

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Lisätietoja, muutoksia ja muiden paikkakuntien tilaisuuksia ilmoitamme verkkosivuillamme:
www.luterilainen.com/osallistu

TOIMINTATIIETOJA

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A.

Pastori Jānis Dimzan ehtoollis-jumalanpalvelukset:

- su 27.12. klo 11
- su 17.1. klo 11
- su 14.2. klo 11
- su 14.3. klo 11

Lukujumalanpalvelukset:

- su 10.1. klo 11
- su 31.1. klo 11

Tampere, kotitilaisuus (lisätiedot seurakunnan esimieheltä):

- HPE la 14.11. klo 10:30 (pastori Jānis Dimza)

Lahti, Rajakatu 7

- HPE su 28.2. klo 15.00 (pastori Jānis Dimza)

Hämeenlinna, Karjalapirtti, Saaris-tenkatu 22

- HPE su 18.10. klo 15.30 (pastori Jānis Dimza)
- HPE su 17.1. klo 15.30 (pastori Jānis Dimza)

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1.

Ehtoollisjumalanpalvelukset (pastori Jānis Dimza):

- la 31.10. klo 11 (Pyhäinpäivän juhla, huom. päivä)
- su 15.11. klo 11
- su 13.12. klo 11 (Joulujuhla)
- su 3.1. klo 11
- su 31.1. klo 11
- su 28.2. klo 11

Lukujumalanpalvelukset:

- su 25.10. klo 11
- su 22.11. klo 11
- su 6.12. klo 11

Turku, Hurtinkatu 12 C 13:

- HPE la 14.11. klo 15.00 (pastori Jānis Dimza)
- HPE la 30.1. klo 15.00 (pastori Jānis Dimza)

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Rukoilkaa toistenne puolesta! Carl Manthey-Zorn	209
Yksi tuli kiittämään – saarna 6.9.2026, Jānis Dimza	210
Avoimet kysymykset tai teologiset ongelmat, Waldemar Dantschin.	215
Virsi 32, Hans Adolf Brorson	216
Sana tuli lihaksi, Martti Luther	217
Adventtiaikana, Rupert Efraimson.	218
Mitā on pyhā oppi? tri C.F.W. Walther	219
Herra on meidān vanhurskaudemme, Markku Sārelā.	220
Jumalan ihmeellinen armo, Rupert Efraimson.	224
Ketkā ovat Jumalan Seurakunta, Markku Sārelā.	228
Jouluevankeliumi, Luuk. 2	231
Menkāämme Betlehemiin, Voimattomalle voimaa	232
Kristus Vanhassa testamentissa – saarna 19.9.2026, Jānis Dimza	233
Evankeliumin hedelmāllisyys, Luther ja evankeliumi.	238
Greta ja Mannaa Jumalan lapsille, Eeva Voima	241
Ilmoitukset ja toimintatiedot	202

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA:

Kansikuva: Talvi-ilta
Kimmo Pālikkō

Tampere - FI74 5700 0220 0405 23

Maksun saaja: TAMPEREEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN SEURAKUNTA

Helsinki - FI75 1270 3000 0189 73

Maksun saaja: HELSINGIN TUNNUSTUKSELLINEN

Kirkkokunta, Luterilainen-lehti, kirjamyynti ja lahjoitukset:

FI71 5730 0821 3936 14

Maksun saaja: SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Tilaushinta 2026: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €

Toimitus: Vt-pāātoimittaja Kimmo Pālikkō, kimmo.palikko@kp-art.fi

Paino: PK-Paino, **Kuvitus:** Kimmo Pālikkō

Lehden tilaukset ja osoitemuutokset voi tehdä lāhettāmällä sāhkōpostin osoitteeseen tiedotteet@luterilainen.com.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com